ERİK AĞACI ÖYKÜ

Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi Temmuz-Ağustos 2022 Yıl: 3 Sayı:16

Mantığın olmadığı yerde
tabuların hükmü geçerdi.

Rıdvan Yıldız
Halil Maraş
Cemal Karsavran
Heybet Akdoğan
Adil Başoğul
İsmail Türkdoğan
Fatma Çetin Kabadayı
Esat Anık
Halis Kandemir
Faik Kumru
Seçkin Avcı
Kübra Erbayrakçı
Gülay Gürel
İsmail Okutan
Müge Dişkıran
Halis Tamkoç
Veysel Başer

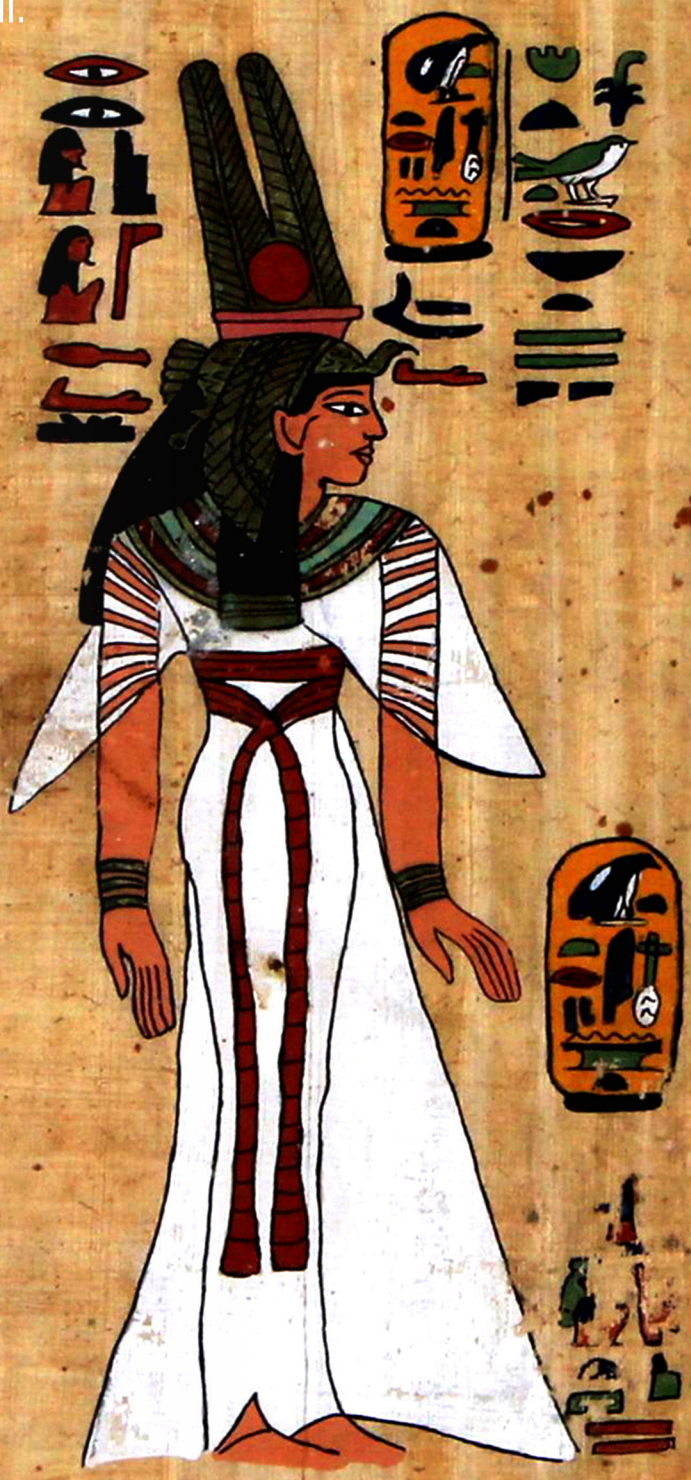

ERİK AĞACI
2 Aylık Sanat-Edebiyat E-Dergisi
Yıl: 3 Sayı: 16
Temmuz Ağustos Sayısı 2022

SAHIBI VE GENEL YAYIN YÖNETMENI
Serpil Tuncer

YAYIN KURULU
Serpil Tuncer
Fatma Türkdoğan
Hatice Eğilmez

GRAFIK TASARIM
Cem Toprak

WEB TASARIM
Ömer Can Talu

İLETIŞIM
meltemfas@hotmail.com

Yazıların hukuki sorumluluğu yazana aittir. Dergideki yazılar yayınlansın veya yayınlanmasın verilmez. Dergideki yazılar kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ISSN 2458-9063

İÇİNDEKİLER

B NOKTASINDAN BAŞLAYAN YOLCULUK...
Rıdvan Yıldız 3

DÜŞTÜ
Halil Maraş 4

HADİ DURMA, ADINI DİLİME DOLA
Cemal Karsavan 5

ÇAĞ YANGININDAYIM
Heybet Akdoğan 6

YANIK TÜRKÜ
Adil Başoğul 7

BİZİMKİLER
İsmail Türkdoğan 8

ESTETİK GÜZELİ
Fatma Çetin Kabadayı 9

ANNE
Esat Anık 10

AĞLIYORUM,BİR ŞEY OLDU
Halis Kandemir 11

KURT AĞZI
Faik Kumru 14

GÜNEŞ
Seçkin Avcı 17

KULAĞIMDA BİR FISILTI
Kübra Erbayrakçı 20

HOŞ GELDİN
Gülay Gürel 22

YAĞMUR BASTIRDIĞINDA
İsmail Okutan 23

DUYGU DURUM
Müge Dişkıran 25

YAĞMUR İLE ÇOCUĞUN DOSTLUĞU
Halis Tamkoç 27

ÖMÜR ÇİÇEĞİ
Veysel Başer 29

Rıdvan Yıldız

B noktasından başlayan yolculuk sonrası

Hatırlatmak istedim sadece

Bir akşama boğulmaya gidiyor
herkes
Kendi derinliğinde başkasının izi
Kavgayla soğuyan bir bıçak
Kesiyor nefesten nefesi

Cümlenin içinde yarım kalan çaba
Bitiriyor çocukluk coşkusunu bile
Çehresiz bir bulut gibi çökmüş
akşam
Kuşların gümüş kanatlarına

Suskunluğun gölgesinde yitip gitmiş
Bir baharın rahminde saklanıyor
Kışları törpüleyen hayal
Günlerin bir ah'tan başka dili yok

Kekre bir gülüşü çiziyor şimdi
Göğün sınırlarını karşılayan rüzgâr
Neler doldurmuş kör talihi sineye
Kapanmaz yaraya yerini sormadan

Aynada öpüşü çatlayan kadın
Sızlayan gölgen akıp gidiyor
Kuytuda yağmura bulanan
istasyonlarda
Yanımda yoksun soğuyor zaman

Katıldım ben de bu çağın gidişine
Maziyi sen diye hatırladım

Halil Maraş

Düştü

Kökünden kurudu renk renk
çiçekler
Cennet tohumu çorağa düştü
Yerin yanağı kızardı utancından
Güneş kor ateşten dumana düştü

Kalemler yüz çevirdi kara yazıya
Bir katran tanesi şekere düştü
Gelinlik yapıldı kir yumağından
Cihana destan olan riyaya düştü

Sızladı serçenin hisli ciğeri
Katilin gönlüne gözyaşı düştü
Pinti kötülüğü bölüştü hesabından
Güzeller gamzeden çukura düştü

Yağmur sığındı göğün göğsüne
Cahiller akın akın kitaba düştü
Gölgeler saklandı aydınlar
aynasından
Yıldızlar ıraktan ayağa düştü

Karanlık gizli gizli koştu şafağa
Ulaklar selamsız kelama düştü
Cümle âşık usandı tatlı canından
Bülbülün hülyası Sina `ya düştü

Lime lime edildi cananım aşk
nazarında
Her zalim kendince hesaba düştü
Yoksul kovuldu yok pazarından
Ustanın alacağı çırağa düştü

Cemal Karsavran

Hadi Durma, Adını Dilime Dola

sen gülünce ben mutluluklar giyerim
kaç yüz yıl yaşarım daha bilemezsin
her gülüş bir tutam bahar olur bana
nisan mı mayıs mı şaşırır aşka
düşerim
bu yaştan sonra falcının dilinde

sen gülünce ben ömrüme ömür
katar
ateşim çıkar düşmez çıplakta
yatarım
mutluluklardan mutluluk beğenir
kahkahalar atarken sen ben susarım
her suskunluğum bir parça tebessüm
olur

sen gülerken ben bayılırım soramam
söyle hadi adın huri mi melek mi
nesin
ya da bir nefes ver ayılt uykularım
bölünsün
hangi resmin arkasında
yazıyordu gülüşün
o cennette bırak beni otuz iki asır
kalayım

sen giderken ben çok mutluluk
boyanırım
hangi dilde konuşmalıyım bilemem
gece gündüz doğadaki çiçekler
bahar yaz
kapınızı çalıyor ruhum bedenim dilim
buradaysanız ne olur bir ses verin
hakkında bir şeyler bilmek arzusu
bir gizemin halkalarında kaybolmak
tatminsiz bir şey tahmin edememek
sağım solum önüm arkam sobe
hadi durma adını dilime dola

Heybet Akdoğan

Çağ Yangını

şu sahipsiz yaşamın
yenilenen şafaklarında
devşirilirken yeryüzü
ben hırçın nehirlerin akışında
yorgun bir damlayım
günbatımında yatağımı arıyorum

rüzgâra yenilmiş yakup kuşuyum
kırık kanadımın ağrısıyla
sığınıyorum gecenin duldasına
savruldu yürek yangını mavi gök
aşkım
artık mutluluk mudur ölümden
ötesi
oysa
ben ne ihanetlerin ne de yalanla-
rın insanıydım
gülün goncası gibi hakikatin ışığı
güneşi özlüyorum

zaman her yola revan eyledi beni
vardığım her yer ölüm ve kalım
sınırı
çağ yangınındayım
yağmurun sesini duysam yeter
umudum bir damla suya ayrılmış
pay
sele kapılacak tufanı bekliyorum.

Adil Başoğul

Yanık Türkü

Bir kırık sazın yanık Türküleri gelir
Bir kırık sazdan
Yanık Türküler gelir

Büyük okyanustan bir gemi gelir
Zincirli köleler indirilir

Bir keskin müzik
Bir şaklayan kırbaç

Biz durmadan yürüyoruz
Biz durmadan yükseliyoruz
Biz yeni bir dünya kuruyoruz
Yeni bir çağ başlatıyoruz
Yeni bir insanlık yaratıyoruz
Hadi ne duruyorsunuz
Gelin katılın siz de
Görmüyor musunuz
Gelecek bizim ellerimizde
Hayat bizim ellerimizde

Aklımızda binlerce bilinmez söz
Fikirler var denilmemiş
Eylemler var yapılacak
Kurulacak güzel gelecek için

Göğsünde madalya taşıdığı kanayan yürek
Hep o çocuk kırılganlığı
Bir demet çiçek geleceği topladığı
Hep dikenleri ellerini kanattığı
Umudun kırık kanatları
Hep gidiyor gönlünü ummanda çürüterek

Sana bunu nasıl yaptılar
Soraya
İlk taşı atan kimdi
Akarken kanın
Kafesten uçarken canın
Sessizliğini duyan kimdi

Ah çok üzülüyorum
Çok üzülüyorum
Ülkeme üzülüyorum
En çok da çocuklarımıza üzülüyorum
İnsanlarımıza çok üzülüyorum
İnsanlarımıza reva görülenlere
Ve yapılan haksızlıklara çok üzülüyorum
Çünkü hiç birimiz Hak etmedik bu yapılanları

Amforada binlerce yıllık balık lakerdası
Hızır Paşa haksızlığı
Ve karşı koyan Pir Sultan Abdal
Asılmak koymaz da adama
Dostun bir gülü öldürür bin yiğidi
Ve asırlık bir ozanı
Şimdi Türkülerle çağırın beni

Bir kırık sazın yanık Türküleri gelir
Bir kırık sazdan
Yanık Türküler gelir
Püskülü kana bulanan
Sapı darağacından
Teknesi dert ocağından

İsmail Türkdoğan

Bizimkiler

Dedim: Karşıya bak
Ne görüyorsun?
Dedi: "Kızıla boyanmış ufuk
Bulut oyunları, mahşeri kalabalık"
Dedim: Bunlar bizimkiler
Sanki hepsi tanıdık.
Dedi: Sus duyacaklar
Bizi de götürecekler."
Dedim: Ölümden gayri ne var ki?
Dedi: "Olur mu sen varsın, ben varım"
Dedim: Sen varsın, ben varım da
Dut ağacında iki hüthüt,
Kuştan ziyade
Firari.
Suspus karanlığa.

Fatma Çetin Kabadayı

Estetik Güzeli

Beni makyajsız görsen
tanır mısın bilmem ki,
Gözlerime sürmemi
boydan boya çekerim,
Sabah ilk işim budur;
uyumadan silmem ki,
Beni her gören söyler:
"Çok tatlısın şekerim"

Başını döndürmesin
gözlerimin elası,
Mavi lenslerim de var
o başımın belası,
Her gün başka renk
olur tırnağımın cilası,
Böyle giderse incir
ağacını dikerim.

Dişçi dedi: "Tavşan diş
çok tutuyor bu ara"
Seçenek çok bilmem
ki düşündüm kara
kara,
Gülüşümü düzeltti
içimdeydi bu yara,
Olur olmaz her şeye
güler resim çekerim.

Saçlarım kısa, uzun,
siyahı var moru var,
Kuaförüm baştacım
neden ahuzarı var,
Kıvırcık moda olmuş
sanki benle zoru var,
Yıpranmaktan dökülse
gider saç da ekerim.

Cildime sürdüklerim,
fondötenle bir krem,
Gözaltlarım estetik,
her gün ister fazla
nem,
Dudak dolgusundan
da neler çekti her
hücrem,
Çerçevesi dövmeden
acısını çekerim.

Deldirdim kulağımı
dört küpeyi dizdiler,
İltifatlara boğup ezim
ezim ezdiler,
Botokslardan gerildim
altı ayı çizdiler,
Burnumu da yaptır-
dım, çeneye Allah
Kerim.

Güzellik çok önemli
akla fikre bakan yok,
Seri imalat gibi yeni
çivi çakan yok,
Sebebini arayıp
kafaya da takan yok,
Endamlı hallerimle
elbette mücevherim.

Allık, pulluk bir yana
kirpikleri taktırdım,
Öyle bir süslendim ki
her görene baktırdım,
Sadelikten eser yok
benleri de yaktırdım,
Mehlika der: "Güzellik,
kaderimse çekerim."

Esat Anık

Anne

Ne kadar yalnızım gittin gideli!
Akan yaşlarımı silen yok anne.
Hiç kimse derdime çare olmuyor,
Beni senden başka bilen yok anne.
Her gece camlarda gözlerdin beni.
İki gün görmesen, özlerdin beni.
Ana yüreğinde közlerdin beni,
Sensiz hanemizde gülen yok anne.
Romatizmalıydı tombul dizlerin.
Her bir köşemizde durur izlerin.
Yön verirdi bana veciz sözlerin,
Şimdilerde öğüt alan yok anne.
Neye el attıysam elimde kaldı.
Yoksun diye evde çiçekler soldu.
Neş`enin yerini hüzünler aldı,
Vallahi sözümde yalan yok anne.
Kim bilir çekecek daha neler var?
İnsanız, bin türlü bahaneler var.
Cennet-i Âlâ`da şahaneler var,
Rızanız olmadan bulan yok anne.
Boşa yağdırmadım başa kışları.
İçime akıttım kanlı yaşları.
Yan yana dizili kabir taşları,
Ne çare, ölenle ölen yok anne.
Sen benim gönlümde gerçek erendin.
Kurumuş bahçede yediverendin.
Varını yoğunu ele verendin,
Bu fani dünyada kalan yok anne.
Yazık! Kıymetini yeni anladım.
Acıyı tattıkça seni anladım.
Bağrına bastığın beni anladım,
Sevgiyi kaybedip bulan yok anne.

Halis Kandemir

Ağlıyorum, Bir Şey Oldu

Onlar ne bilir ya? Kim şu onlar hem? Bak güzel anneciğim, hayatımızı şu kuruntularla, yersiz kasvetlerle mahvetme. Yüzüstü yatamıyorum. Hayallerim ciğerime batıyor. Hissediyorum. Yolunda olmayan bir şeyler var. Ama elimden bir şey gelmiyor. Hâlâ aynıyım. Bak güzel anneciğim. Şuradan bak ama. Saçlarım döküldü, belli olur oradan bakarsan. Çirkinliğime çirkinlikler kattım. Şu duvarın köşesinden bak en iyisi. Yok yok, oradan da olmaz anneciğim, en iyisi sen bir kuş gibi pencereden içeriye bak. Hava soğuk üşürsen ama... Sakın üşüme. Gel koynumdan bak bana. Belki bu sabah uyandığımda, kollarım yastığa sarılı kalkarım yine yataktan. Beni bir yerden izlediğini biliyorum.

Arasana beni. Söz bu sefer hemen açarım. Neredeysen gelirim. Seni üzmem hiç. Baştan başlarız istersen. Ben okula giderim. Bu sefer giderim ama. Okul diye evden çıkıp internet kafelere, oyun salonlarına gitmem. Onlar gibi, diğer çocuklar gibi okuluma giderim. Beslenme çantam boynumda, suluğumda kan gibi vişne suyu, dün gece erken yatmışım seni dinleyip, hem uykumu da almışım. Gider en ön sıraya otururum anneciğim, çalışkan çocuklar gibi. Zaman çok hızlı geçer, bunu en iyi ikimiz biliriz. Göz açıp kapayıncaya kadar okul biter. Senin istediğin gibi şehrimizin üniversitesinde hukuk fakültesini kazanırım. Bunu yaparım bak. İnanmıyor gibi gülüyorsun sanki. Nasıl gülüyorsun öyle, inanmıyor musun biricik oğluna? Neyse güzelim. İstediğin kızla bile evlenirim. Senin güzel dediğin kızlar ne bileyim işte biraz garipler ama. Olsun, sen güzel diyorsan benim göremediğim bir şeyi görüyorsundur onlarda. Mesela iyi bardak yıkıyor diye güzel olabilir bir kız. Sen öyle diyorsan öyledir anneciğim. Her şeyi senin istediğin gibi yaparım. Bir gece, beni aradığın zaman, değil kahvehanede okey masasında, Roulettenburg'da Dostoyevski'yle rulet masasında olsam bile ``Baylar bir dakika, yeryüzünün en güzel annesi beni arıyor, gitmem gerek!'' derim ve çıkar yanına gelirim. Yeter ki her şeyi yeniden yaşayalım. Beni yeniden ara.

"Abartmıyor musun, oğlum Faruk." diyor Behçet abi. Üç yıl olmuş. Nasıl olmuş bilmiyorum. Üç yıl içinde unutmak gerekiyormuş anneciğim. Ama ben unutmuyorum. Babamın

boğulduğu gün, baba demek ne demek bilmezdim ben. "Baba" denildiği zaman, evimizin arka odalarından iniltiler gelirdi sanki. Litrelerce su yutmuş, tuzlu bir yüzü yalayıp dururdu beş yaşında bir çocuk. Sonra derin bir boşluk oldu. Başımı okşayan eller çok sertti, yüzümü öpen dudaklar isteksizdi. Merhamet edenlerin içlerinde onulmaz bir gaddar vardı. Artık denizler ve insanlar düşmanımdı. Herkes kötüydü. Yalnız üzüntülü eşyalarıyla evimiz ve o evde nefes alan iki insan kalmıştık. Annem vardı, babam yoktu. Zor oldu, ama beni büyüttün. Onlar hep konuştular, bize karıştılar. Yorulduk.

Onlar ne bilir anneciğim ya. Onlar olmasa mutlu olurduk bak. Onlara inat, bir şeyler yapmak zorunda olmasaydık mutlu olurduk. Onlar okudu adam oldu diye, ben okuyup adam olmadıysam ne olmuş yani? Zor oldu ama okumamış bir evladın olmasını kabul ettin. Bu ülkenin adam olamamış, sistemin çarklarına sıkışmamak için evinde gizlenen gençlere de ihtiyacı vardır belki. Hayata karışamadım, bunu kabul ettin. Her annenin yaşadığı olağan mutlulukları sana yaşatamadım, kabul ettin. Geceleri yatamadım, gündüzleri kalkamadım. Kurallara uyamadım. Hiç âşık olmadım. Zamanında yapmam gereken her şeyi yapamadım. Anneler gününü hiç kutlamadım, utandım. Bunları yapmalıydım değil mi? Onlar yapıyordu çünkü. Onlar ne bilir anneciğim ya? Onları tek başına uzak köşelere bıraksak, taklit edecekleri birileri olmasa hayatlarında, hepsi bu hayatları mı yaşardı sanki?

Her dediğimi kabul ettin. Okumayışımı, işsiz oluşumu bile kabul ettin aslında, evlenmememi bile kabul ettin. Torun sevmekten vazgeçtin. Tam şurada demiştin, şu koltukta, biraz doğrulup demiştin: "Yeter ki evinde dur, kötü yola düşme, sabahları çık gez, akşamları evine gel, beni yalnız koma." Bu kurallara bile uyamadım. Bana kural koyma. Sen uyu. Uykun gelirse uyu. Beni arama. Ben gelince girerim eve. Anahtarım da var cebimde. Merak etme. Kahvehanedeyim anneciğim. Aptallar gibi üç kuruşuna kumar oynuyorum. Beni sakın arama, açamam belki. Ben evde yokken öleyim deme sakın, içimde bir dert kalır. Sen hep yanımda oldun, ben sen ölürken yanında olmayacaksam niye bana evladım diyeceksin canım anneciğim?

"Babam öldü gitti, yirmi beş yıl oldu Behçet Abi. Çok zor geldi. Bakıyorum, arkadaşlarıma hâlâ babaları hayatta. Benimki öleli çeyrek asır olmuş. Acaba nasıl bir duygu diyorum zaman zaman. Ama o kadar uzun süredir babam yok ki artık alıştım. Acımıyor. Annem öyle bir kadındı ki yokluğunu hissettirmedi bile. Babam oldu, annem oldu, ablam oldu, arkadaşım oldu, kardeşim oldu. Bu dünyada her şeyim oldu. Hayattaki tek varlığımdı. Hep onu mutsuz ettim. Öleli üç yıl olmuş, ama ben her gün ona sarılıp uyuyorum sanki. O gece beni aradı açmadım, açamadım."

Şimdi geliyorum eve iki saat tantana yapacaksın. Ben sana, sus be kadın yeter, diyeceğim. Canım sıkkın ütülmüşüm yine. Biraz sert yapacağım. Sen hemen küseceksin. İki gıdıklayacağım güleceksin. Sigara kokuyorum, biraz kızacaksın. Sonra sarılıp uyuyacağız. Yani böyle olmalıydı. Ben sanıyordum, sonsuza kadar böyle olacaktı. Ben sanıyordum, dünya güzel bir yer. Anneler hiç ölmez. ``Canın sıkkın bir şey mi oldu oğulcuğum?" diyeceksin hep bana. ``Sana layık evlat olamadım anneciğim, buna üzülüyorum." Jilet gibi çizecek gözlerimi bir sızı. ``Aman be oğlum, vardır her şeyde bir hayır; bir vali, kaymakam olsaydın, yüzlerce insanın hakkını sırtlayacaktın. Sen tembel çocuksun. Böylesi hayırlıdır belki." deyip gülecektin. Ben sanıyordum ki bu ezberlenmiş diyalog yıllarca devam edecek. Sen hep beni teselli edecektin. ``Ağlıyorsun, bir şey mi oldu oğlum?"

"Yalan söylemek çok kötü bir şey demiştin sen, ben yalan söyledim anneciğim yine."

``Ne yalanı söyledin?"

Yüzümü ellerine alıp bana bakacaktın, ben diyecektim: ``Babam Almanya'da dedim okulda çocuklara, onlar beni kıskansınlar diye."

İçin acıyacaktı ama gülerek, ``Baban cennette oğlum, kimseye yalan söylemene gerek yok."

Yolda yürürken ağlıyordum. Eve bir varsam, annem beni teselli etse. İçimden dedim ki,

``Ağlıyorum bir şey oldu."

Basamakları çıkamadım, süründüm sanki. Elinden telefon düşmüş, uzanıyordu sonsuzluğa doğru. Denizlere, insanlara, kıraathanelere de küstüm. "Bence çok abartmıyorum da Behçet abi, annem ölmüş."

Faik Kumru

Kurt Ağzı

Güneş gurup ederken, akşamın hazin karanlığı yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyordu köyde. Garip Çavuş hâlâ bahçe kapısının önünde bekliyor ve sürüden gelecek koyunlarını tek tek sayarak ağıldan içeri almayı hesap ediyordu. Akşamüzeri gelen koyunların hepsini içeri aldıktan sonra, dört tanesinin eksik olduğunu tespit etti.

Tekrar kapı önüne çıkarak, kimse var mı yok mu diye etrafı kolaçan etti. Kendinden biraz uzakta olan, siluetini gördüğü kişiyi beklemeye koyuldu. Bunun çoban olabileceği ihtimalini değerlendirerek, kapı önündeki büyük çingi taşın üstüne oturup beklemeye durdu. Gümüş işlemeli tütün tabakasını çıkardı, bol miktarda tütünü incecik sigara kâğıdına itinalı bir şekilde yayarak sigarasını sardı ve sonrasında da muhtar çakmağı ile sigarasını yaktı. Sigarasından efkârlı ve derin bir nefes çekti. İçine çektiği duman ta ciğerine kadar gitti, döndü ve sonra da onu akşam yeline savurdu.

Evin cümle kapısında karısı Fatma belirdi.

"Garip, ne oldu da eve girmedin hâlâ?" dedi.

Garip Çavuş da koyunlarının durumunu özetledi eşine, devamında çobanı beklediğini ifade etti. Karısı durumu öğrenince o da telaşlanmaya başladı. Köyde aşağı yukarı herkesin tek geçim kaynağı, sahip oldukları koyunları ve kuzularıydı. Başka bir gelirleri, kazançları ise mevcut değildi. Her ev, ellerinde bulunan bu imkânların hesabını çok iyi tutar, ona göre yaşamlarını idame ederlerdi.

Ancak Garip Çavuş'un bunlara ilaveten birçok tarlası tapanı, bağı bostanı, kendine yeter sayıda hayvanları, yemyeşil cennet misali bir mekân olan Sıçanlı Mevkii'ndeki kavak ağaçları, bir de güzel bahçesi vardı. Köyün resmiyette -gayriresmî- olmasa da bütün gönüllerin ağasıydı âdeta. Bu sebeple her Kömarmut köyü sakini, ona olan saygı ve sevgisinde asla ve asla kusur etmezdi. Tabii ki bu hisler her zaman karşılıklı olarak

yaşanır, köyün bütün büyükleri arasında yerleşmiş olan bu güzel âdetler nesiller boyunca hayata yansıtılmıştı.

Garip Çavuş, çobanın bir an önce yanına kadar gelmesini büyük bir sabırsızlıkla bekledi ama yerinde duramadı. Çobanın köyün yukarı mahallesinden aşağıya doğru geldiğine emin olunca, kendisi de çobana doğru yürümeye başladı. Çobanla buluşunca durumu anlattı. Çoban da bunun farkında olduğunu, gelir gelmez bu durumu kendisine açıklamayı düşündüğünü söyledi. Bu hadiseye üzüldüğünü ancak çok geç fark ettiğini söyledi. Durumu anladığında da iş işten geçmiş ve onca aramaya rağmen koyunları bulamamıştı

Tam bahçe kapısından evine doğru yönelmişti ki Hüseyin dede ile Behçet dayıyı gördü. Onların yanına gelmesini bekledi. Behçet dayı, Garip Çavuş'u böyle üzgün görünce "Ne oldu Garip dayı, düşünceli görünüyorsun?" dedi. Garip Çavuş da olanı biteni bütünüyle anlatmaya başladı. O sohbetle birlikte her üçü de ev istikametine doğru yöneldiler.v

Garip Çavuş; gayet inançlı, misafirperver, hoşgörülü ve hoşsohbet, tertemiz kıyafet giyen, dirayetli ve ağzı dualı bilge bir adamdı. Köye her kim gelse, misafir olarak doğrudan onun evine gider, yer, içer, yatar, sabah olunca da herkes yoluna devam ederdi. Öylesine gözü gönlü tok bir adamdı, sofrasından konuk eksik olmazdı. Evinin odaları dolar boşalır, boşalır tekrar ve tekrar yine dolardı, öyle bereketli ve güzel bir haneydi Garip Çavuş'un konutu.

Köşeye geçerek her zamanki yerine oturdu, genellikle her vakit aynı yere kurulur, orasını âdeta kendisiyle özdeşleştirirdi. Behçet dayıya dönerek, "Ula Behçet, bu konuda senin görüşün nedir?" diye sordu. Behçet dayı da, "Vallahi Garip dayı, bu işi yine en iyi sen bilirsin." diyerek, Hüseyin dedeye döndü, senin fikrin ne der gibi. O da herhangi bir şey demedi, sadece Garip Çavuş'a baktı ve kafasını önüne eğerek onun konuşmasını bekledi her ikisi de.

Sekinin kenarındaki yeşil tahta sandığın içinden Kur'an-ı Kerim'i çıkardı. Kenar boşluklarına bazı notlar alındığı, sayfaya konulan işaretlerden belli oluyordu. Koyunlarına kurtların saldırma ihtimali üzerinde duran ve bundan emin olan Garip Çavuş, yeleğinin cebinde taşıdığı çakısını çıkardı. Belli bir uzunlukta da bir ip aldı eline. Koyunlara musallat olan kurtlara, eline aldığı o ip parçasına bazı ayetler okuyarak düğüm atıyor, çakısını da açıp açıp kapatıyordu. Aynı işlemi defalarca yaptı durdu. Sonrasında da kendinden emin bir biçimde tekrar yerine oturdu.

Bu dua merasimini çoğu kimseler bilmezdi köylerde. Az çok bilgi sahibi insanların, bazı şeylerin farkında olan kişilerin eliyle ve diliyle yapılırdı ki, o zamanlarda her evde kitap da olmaz, olsa dahi çok az bulunurdu. Kutsal kitap dahi belli hanelerde olur, o da duvardaki çiviye asılı bir şekilde öylece dururdu. Okuyan, okuduğunu anlayan insan sayısı sınırlıydı. O yüzden, Garip Çavuş misali insanlar herkesin gözdesiydi. En çok da hoş sohbeti ve evine gelen kim olursa olsun misafir olarak kabul etmesiydi. Yüreği geniş mi geniş diğerkâm bir adamdı.

Nihayetinde bu dua ritüelini bitirince konuklarına dönerek, "Ne içersiniz ağalar, çay mı kahve mi?" diye sordu.

Zaten kuzinesinin üzerinde sıcak su hiç eksik olmazdı. Hemen çaydanlığa su ilave ederek, çayın dem alması için tekrar yerine bıraktı. Çay yavaş yavaş demini alırken, samimi bir sohbet havası da odayı âdeta güzelleştiriyordu. Eski günlerden, yaşantılardan, dedelerden, babalardan, mazide kalan güzel hatıralardan bahisler birbirini takip ediyordu. Dili tatlı olduğu gibi sohbeti de çok hoş idi Garip Çavuş'un. O konuşurken herkes onu izler, onun ağzına bakardı.

İdare lambasının kısık alevinde aydınlanan odanın içi güzel bir sohbet ile ışıldıyordu. Bu sohbet havası böyle devam ederken, İsken emmi, Veysel dayı ve eşi Sultan bibi, Hasan emmi ve eşi Nayma teyze de içeriye girdiler. Kadınlar, odanın tenhada kalan yerine bağdaş kurarak kendi aralarında derin bir muhabbete koyuldular.

Garip Çavuş ayağa kalkarak nar gibi kızaran sobanın yanına gitti, çaydanlıktan bardaklara sıcak su doldurarak çalkaladı ve sonrasında da demlenmiş olan tavşankanı çayı tek tek ince belli bardaklara doldurdu. Herkese teker teker çaylarını ikram etti. Fatma nine de diğer kadınlara çaylarını servis yaptı.

Gecenin geç saatlerine kadar sohbet ve muhabbet havası çay tadında demlendi durdu. Gecenin sonuna doğru herkes elindeki idare lambasını yakarak, zifiri karanlıkta evlerinin yoluna revan oldular. Haftanın çoğu günü yaşanan bu muhabbet meclisleri eksik olmaz, artarak devam ederdi. İnsanlar, yemeyi içmeyi asla dert etmezlerdi. Herkes elindeki imkânlar ölçüsünde yaşamayı karakterleri haline getirmişlerdi. Herkes zengin değildi, keza köyün fakiri de çoktu. Ama gönlü zengin insan sayısı da az değildi ona nispetle. İşte masmavi günler böyle güzel şekilde akar geçerdi.

Yeni bir günün başladığını ve yeni bir sabahın geldiğini öten horozların sesi haber veriyordu. Horoz sesleri eşliğinde günün ışımasını beklemek, bir gelenek gibiydi köylerde. Garip Çavuş da eşiyle birlikte sabah erkenden kalkmış ve sabah namazını eda etmiş, Kur'an'ı Kerim'ini okumuştu. İçindeki ümidi de geceden beri taptaze bir halde ve sımsıcaktı. Dört koyununun da geleceğinden hiç şüphesi yoktu. İçi huzur doluydu.

Nihayetinde sabah çorbasını içer içmez dışarıya, bahçe kapısının önüne çıktı. Sabah vakti, ibadet dâhil diğer vazifelerini de yapmasının şevkiyle, içindeki huşu hissi zirve yapmıştı. Her zaman olduğu gibi kapı önündeki çingi taşın üzerine oturdu ve bir sigara yaktı. Sigarasını bitirmeye yakın, karşıdan gelen koyunları gördü. Neşe içinde ayağa kalkarak, gelen koyunlara doğru yürümeye başladı. Hakikaten de gelen koyunlar, kendi koyunlarıydı, biraz uzakta da olsa üzerindeki renklerinden hemencecik tanıdı. İki elini havaya açtı ve bir şükür ifadesi olarak ellerini yüzüne sürdü.

Seçkin Avcı

Güneş

Ayaklarına prangalar vurulmuş mahkûmlar gibi hissediyorum şu an kendimi. Karla kaplı şehrin dört bir yanını dolanıyorum yiyecek bulabilmek için. Gecenin kapkara örtüsü altında, ayazın etkisinden buza çekmiş karların altında yiyecek arıyorum umutsuzca. Karnımın gurultularını kulaklarımda duyuyorum. Benden başka ne insan ne hayvan var bu lambaları bile sokaklarına küsmüş gibi duran köhne şehirde. Ne kadar zaman oldu annem ve babamı kaybedeli tam hatırlamıyorum. Belki iki belki de üç ay. Ne vardı sanki ormanda rengârenk kelebeğin peşine düşecek? O uçup gittiğinde yolumu kaybetmiş evime dönememiştim. Anne babamı da göremedim bir daha o günden sonra. Golden cinsi, sarı tüyleri olan yavru bir köpeğim ben.

Adım Güneş. Pırıl pırıl bir günde, birdenbire yağmur bulutlarının arasında kaybolan güneş gibi kayboldum ben de. Günlerce dolandım, aç kaldım, susuz kaldım. Piknikçilerden arta kalanları yemek istediğimde büyük köpekler bana izin vermediler, kovdular. Birkaç kez aynı olay tekrarlanınca ormanda barınamayacağımı anlayıp, şehre inmeye karar verdim. Belki kendime barınacak bir yer ve yemek bulabilirdim. Günlerce yürüdüm ve şehre ulaştım. Bu arada havalar iyice kötüleşmiş her yeri kar kaplamıştı. Çöpler bile karların altında kalmış, bir de buzlanınca ulaşmak imkânsız hale gelmişti. Arada tek tük bir aşağı bir yukarı gidip gelen insanlar görüyordum. Buzda kaymamak için penguenler gibi yürüyüp geçiyorlardı yanımdan. Bu halleri komik geliyordu bana ama açlıktan gülecek halim bile kalmamıştı. Acaba ben görünmez mi olmuştum? Çünkü kimse yiyecek bir şey vermiyordu bana. Yoluma devam ederek, çorbacı olduğunu düşündüğüm bir dükkânın yanındaki apartmanın kuytusuna uzandım. Bu şehir çok büyük olmadığı için fazla dükkân yoktu çarşıda. Bazıları akşamüzeri kapatıp gidiyor, ertesi sabah geliyorlardı tekrar dükkânı açmaya. Ama kimsenin aklına da bana bir lokma ekmek olsun vermek gelmiyordu nedense? Biliyordum onlar kötü insanlar değildi, hayat onları o kadar çok yoruyordu ki, neredeyse kendi varlıklarını bile unutmuş gibiydiler.

Oturduğum yerde bunları düşünürken açlık ve yorgunluktan gözlerim kapanmaya başlamıştı. Uyursam, açlığımı daha az hissederim belki diye düşündüm. Gözlerimi kapatmış, tam uykuya geçeceğim sırada bir hışırtı sesiyle gözlerimi yeniden açtım. Küçük bir çift ayak duruyordu başımın yanında. Hafifçe başımı

yukarıya doğru kaldırdım. Sekiz ya da dokuz yaşlarında, eli yüzü kir pas içinde bir çocuk, elindeki yarım ekmek dönerden büyükçe bir parça koparmış uzatıyordu bana. Önce tepki vermemeyi düşündüm. Ne kadar aç olsam bile, belli ki o da benim gibi hem kimsesiz hem de açtı. Sonra bana doğru eğildi ve başımı okşadı. "Hadi ye, zayıflığından anlıyorum sen de açsın benim gibi. Kardeş payı yaptık işte" dedi. Daha fazla dayanamadım. Günlerdir aç olmanın vahşice iştahıyla önce koklayıp sonra bir güzel yedim uzattığı ekmeği. Küçük arkadaşım da apartmanın kuytusundaki merdivenlere oturmuş elindeki ekmeğini yemeğe çalışıyordu. Yalana yalana gidip ayakucuna oturdum. Bir eliyle başımı okşuyor, diğer eliyle de ekmeğini tutuyordu. "Ne güzel bir köpeksin sen. Çok da aç kalmışsın sanırım. Yoksa senin de ailen yok mu benim gibi?" dediğinde az önce birazcık yemek gönderebildiğim midem birden kasıldı. Kendimden çok onun haline üzülmüştüm aslında. Bu soğukta küçük bir çocuk olarak, sıcacık yuvasında ailesiyle birlikte olmalıydı. Küçük arkadaşım anlatmaya başladı.

"Annemi ve babamı bir trafik kazasında yedi yaşındayken kaybettim. Başka kimsem olmadığı için, kaza yerine gelen polis amcalar beni yetiştirme yurduna verdiler. Kazada çok korktuğumdan olacak epey bir süre konuşamadım, âdeta dilim tutulmuştu. Konuşmak için çabalıyor, ağzımı açıyordum ama sesim çıkmıyordu. Bu nedenle okulumu da bırakmak zorunda kaldım. Bütün gün, yurtta benden büyük çocukların ayak işlerini yapıyordum. Çünkü yapmayınca beni ya dövüyorlar ya da Müdür amcaya şikâyet ediyorlardı. Yani senin anlayacağın ya çocuklardan ya da Müdür amcadan dayak yiyordum."

Karnım biraz olsun doymuş, üzerime bir uyku hali çökmüştü ama küçük arkadaşımın hikâyesi o kadar hüzünlü ve acıydı ki merak ediyordum doğrusu, uykuya biraz daha direnmeye karar verdim. Devam etmesini istediğimi anlasın diye, başımı sevgiyle bacaklarına sürttüm. Anlamıştı sanki ya da zaten anlatmak istiyordu.

"Güzel köpek, demek benim hikâyemi dinlemek istiyorsun. Ee arkadaş olduk artık, devam edeyim de dinle" dedi. "Yurtta dayak ve üzüntü ile geçen bir yıldan sonra artık her şeyi öğrenmiş, yurdun tüm düzenine alışmıştım. Ama ne yaparsam yapayım dayak yemekten kurtulamıyordum. Bir türlü beni aralarına almak istemiyordu diğer çocuklar. Her hareketim, her davranışım suçtu onlar için. En sonunda yaptıklarına dayanamadım ve yurttan kaçtım. Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum ama kısa bir süre sonra konuşmam da geri geldi. O günden beri sokaklarda yaşıyorum. İlk zamanlarda gidecek yer bulamadım. Hem saklanacak, hem kalacak yer bulmak zor oldu. Sonra şehrin uzaklarında yapılan, bekçisi olmayan atıl durumdaki inşaatları keşfettim. Kimse gelip gitmiyordu oralara. Gündüz şehre gelip çöplerden yemek bulmaya çalışıyor, bulursam yiyor bulamazsam aç yatıyordum. Sonra karton ve kâğıt toplayan çocukları gördüm. Gizlice onları takip ettim. Tüm gün şehri dolaşarak karton, kitap, eski gazete gibi şeyler topluyorlar, akşam olunca da topladıklarını bir depoya götürüp, tarttırdıktan sonra da para alıyorlardı. Ne kadar sevinmiştim görünce sana anlatamam. Çünkü para kazanacak iş bulmuştum kendime. Yatacak yerim vardı, para kazanınca da karnım doyacaktı daha ne isterdim ki? Zaten istesem de hayat verir miydi bilmiyorum? Bir günde her şey tepetaklak olmuş, bütün hayatım değişmişti. Karton toplayan çocuklar depoyu terk edince, hemen depoya gittim. Temiz yüzlü bir amca beni karşıladı. Sana anlattıklarımın hepsini ona da anlattım. Amca acıdı

halime. "Yuvada kalmaya devam etseydin oğlum, okula gider bir meslek sahibi olurdun." dese de sonunda bana yardım etmeyi kabul etti. Önce yemek ısmarlayıp karnımı doyurdu. Yemeği borç olarak kabul ettiğimi, ilk kazandığım paradan da borcumu ödeyeceğimi söyleyince gözleri yaşardı. Birkaç gün içinde demirden yapılmış, boyuma göre bir araba ve çuval yaptırmıştı bana. Neredeyse bir yıldır yapıyorum bu işi. Bu günde işimi bitirdim, arabamı kaldığım yere bıraktım, kazandığım parayla yemeğimi alıp inşaata dönecekken sana rastladım. Haa bu arada unutmadan söyleyeyim kaldığım yeri de, çöpten bulduğum koltuklar, yorganlar ve biraz da mutfak eşyalarıyla güzelleştirdim. Pencereleri olmayan yerleri, kalın naylonla örttüm. Topladığım odunları yakarak geceleri ısınıyorum. Ev olmasa da eve benzedi be dostum. Tek derdim yalnız olmaktı. Dayak korkusundan kimseye yaklaşamadım. Ama her gece yatarken annemden öğrendiğim duamı ettim. Yalvardım Allah'a, bana bir dost bir arkadaş ver diye. Bak bugün duam kabul oldu. Allah seni bana gönderdi. Ne dersin? Sen benim dostum olur musun?"

O, hikâyesini bitirmiş benden cevap bekler gibi yüzüme bakıyordu. Gözümden akan yaşları ona göstermeden kalkıp yaklaştım ve yüzünü yalamaya başladım. Bir yandan gülüyor bir yandan bana sarılıyordu. Cevabımın evet olduğunu anlamıştı. " E hadi dostum ne duruyoruz öyleyse burada. Artık evimize gidelim, aç kalmamak için sabah güneş doğmadan işe başlamamız gerek" dediğinde havladım. Dostluğumuz başlamıştı, ikimiz de mutlu mesut evimize gidiyorduk. Benim de hem dostum, hem de evim olmuştu. Yolda yürürken sürekli bir şeyler anlatıyordu bana. Bir ara, "Benim adım Ercan, her şeyi anlattım ama adımı söylemedim sana. Senin bir ismin varsa bile, söyleyemezsin biliyorum. Ama senin çok güzel, sarı ve güneş gibi pırıl pırıl parlayan tüylerin var. Senin adın Güneş olsun mu?" dediğinde bir taraftan havlıyor bir taraftan hoplayıp zıplıyordum. O da kahkahalarla benim halime gülüyordu. Ne yorgunluğumuz ne de umutsuzluğumuz vardı aklımızda. İki dost, yan yana, can cana yürüyorduk artık bilinmez yarınlara...

v

Kübra Erbayrakçı

Kulağımda Bir Fısıltı

Gece gece gelen o ses çağırıyordu beni, en uzaklara. Gitmek ya da gitmemek arasında kaldığım bu yolculukta, o ses nedense kulağıma hoş geliyordu. Sanki şarkı dinler gibi bir şeydi. Tanıdık birisinden dinlediğim melodi misali, gece gece dinliyordum onu. Sonra özlüyordum. Nedensiz bir şekilde özlediğim insanların sesi kulağıma geliyordu. Rüyadan uyanmak için sabahın olmasını beklediğim 03.00 saati, güneşi bir türlü doğdurmuyordu. Garip bir şekilde uyanmak istediğim bu saatlerde, uyanamıyordum. Kâbus misali yaşıyordum hayatı. Üst üste gelen acılar, üst üste yaşanılanlar sonunda beni delirtmişti. Sanki ölmüşüm de, bir ruh gibi ortalıkta geziniyormuşum... Zilin çalmasıyla kendime geldim.

Bu saatte kimse gelmezdi dediğim bir güne daha şaşırmadan edemiyordum. Kapıyı açmak ya da açmamak arasında kaldığım ikilemde güneşin doğmasını bekliyordum. Israrla kapı zili çalmaya devam ediyordu. Şimdi sıcacık yataktan kalkmak da ne zor geliyordu, bir bilseniz. Israrlı şekilde çalmaya devam eden kapı zilinin susması için mecburiyetten ayağa kalkıverdim. Kapıya geldiğimde, altıma işediğimi fark ettim. Koca insan nasıl olurda altına işeyebilirdi? Gördüğüm kâbuslardan olsa gerek diyerekten kapıyı altım ıslak bir şekilde açıverdim. Karşımda o vardı. Dimdik durmuş bana bakıyordu. Altıma işediğimden dolayı dalga geçer diye düşünmeden edemedim. Ne dalga geçti ne de ıslak pijamama baktı. Ezberlediği sözcükleri bir sıra söyleyip ardına bakmadan geldiği gibi gitti. Önce gülümsedim, sonra altım ıslak bir şekilde yatağıma geri döndüm. Ne pijamamı değiştirmek istedim ne de ağlama isteği uyandı ruhumda. Üç günlük dünya değil mi sonuçta? Hayat yarından ibaret olduğundan onu aramadım. Güneşin doğuşuyla banyomu yapıp kahvaltıyı ettikten sonra da klasik işime gittim. Kimseyle konuşmadan geçirilen bir iş günü daha bittiğinde, bitkin bir şekilde evime döndüm. Oda ıssız, duvarlar üstüme üstüme gelse de, aramadım onu. Gitmişti işte. Geri döndürmek için ne saçmalıklar uydurabilirdim ki? Nasılsa yarın iş günümde daha yakışıklısı çıkar karşıma. Hem onun gibi gülümser, hem de onun gibi kibar sesli olur. Arayınca bulunuyor mu böyle tip erkek? Hiç aramadığım için bilmiyorum. O da karşıma bir anda çıkıvermişti. Her şey bir anda olmuştu. Sevmiş miydim acaba onu? Ben hiç âşık olmuş muydum? Bu soruların cevapları bendeydi, bense bu sorulara cevap vermeye henüz hazır değildim. Dünya yıkılsa ne fayda ki! Sorular yanıtsız kalsa da olur. O gelmeyecekti

ve o hiçbir zaman hayatımda olmayacaktı.

Yine kâbuslu bir gece gelmişti. Gün bitiyor, gece gelmeyi ihmal etmiyordu. Gecelerden korkan vücudum titremeye başlamıştı. Acaba uyumasam olur mu? Hem o saçma rüyaları görmem hem de altıma işemem. Belki de bir yardım almalıyım. Belki de denizin en kuytu köşesinden kendimi atmalıyım. Uyumalıyım değil mi? Bir hışımla yemeğimi yedikten sonra kendimi yatağıma attım. Şimdi çabucak sabah olacak, biliyorum. Hep böyle oluyordu. Ne zaman yatağıma gitsem, hemen sabah oluveriyordu. Yaşıyorduk işte hayatı, yaşanması gerektiği gibi.

Yumuşak yastığıma başımı koyduğumda yine o ses duyuldu. Sanki şarkı söylüyordu, sanki bana bir şeyler anlatmak istiyordu. O sesi duymamak için elim telefona uzandı. Ona mesaj attım. Korktuğumdan attım ona mesajı. Bu kâbustan beni uyandıracak tek kişi oydu. Cevap gelmeyince, yatağımdan kalkıp üstüme geçirdiğim yağmurlukla dışarıya atıverdim kendimi.

Dışarısı kapkaranlık, hava soğuk ve sıcak arasında bir şeydi. Sessiz, hiç kimse yok. Bir tek ben varım. Kendimi dünyanın merkezinde gibi hissettiğim anda omzuma bir el dokundu. Arkama döndüğümde yaşlı bir amca para istiyordu benden. Cebime baktım, beş kuruş dahi olmayan cebimden bir cüzdan çıkardım. Amcanın eline cüzdanı tutuşturduğum gibi hızlı adımlarla, nereye gittiğimi bilmediğim yola koyuldum. Sokağın diğer ucundan ses geliyordu. Çöp arabasının gıcırtısı gibi bir sesti bu. Ayak sesleri kulağımı bir hoş etmişti. Dikkat kesilerek sokağın diğer ucuna göz atıverdim. Küçücük bir çocuk, gece gece kutu karton, şişe topluyordu. Hiç ses çıkarmadan lambanın altına oturuverdim. Hüzünlü gözlerle çocuğa bakmaya devam ettim. Telefonuma gelen yeni mesajla ancak yerimden kalkabildim. Hiç telefona bakmadan, eve geri döndüm. Donmuştum. Hava soğuk değildi ama gerçekler soğukmuş gibi geldi bana. Dışarda ne hayatlar vardı. Bense onu düşündüğüm günleri dert ediniyordum kendime. Telefonuma gelen mesajı okumak için sarı koltuğuma oturdum. Telefonuma gelen mesaj, ondan değildi. Borcum varmış bankaya, ödeme günü geçmiş. Yine hüzünlendim. Yatağıma gitmek, yatmak, uyumak, uyanmak... Bunların hepsi bir anda gözümde büyüdü. İstemsiz bir şekilde yatağıma gittim ve gece gece o sesi dinleyerek uyuyakaldım. Yine güneş doğduğunda güne uyandım. Böyle böyle geçiyordu zaman. Uyandığımda yanımda o vardı. Her gecem rüyadan ibaret olmuştu. O ses mi? Hâlâ kulağımda duyuluyor.

Gülay Gürel

Hoş Geldin

Gözlerimdeki perde aralanmış gibi yürüyorum. Ama hissediyorum çok uzakta değil bu sefer hayat. Taze çilek gibi kokuyor çünkü biliyorum. Daha önce de almıştım bu kokuyu. Ama elimden kaçmıştı o vakitler. Çünkü iyi göremiyordum o sıralar. Bu sefer iri iri açıyorum gözlerimi. Yeri yoklayarak daha sağlam atıyorum adımlarımı. Çimenin yeşilinin de farkındayım, papatyanın sarısının da. Gözümden tam kalkmadığından perde belki de, bazen geçiyorum üzerlerinden farkında olmadan. Ama olsun, sonuçta gökkuşağı gibi rengârenk bir hayatın peşinden gidiyorum bu sefer. Yürümek koşmaya evriliyor ara ara. Tam o sırada bir boşluk duygusu karnımdan boğazıma kadar doluyor. İçimden alev çıkacak gibi oluyor aniden. Sonra da üzerime soğuk su atılmış gibi ferahlıyorum. Ilık bir esintiyle saçlarım havalanıyor.

Dilediğimce koşuyorum. Bir yerden salıverilmiş gibi istesem bile yavaşlayamıyorum. Bir ağacın gövdesini tutarak durabiliyorum ancak. Aynı sırada başka başka dokularda bir sürü ağacın içinden geçiyorum. Biri dalını uzatıyor tutmam için, biri meyvesini paylaşıyor. Onlar da biliyor çünkü doğru yoldan gidiyorum bu sefer. Cömertçe kendilerini sergilemeleri bundan. Ama ben geri çeviriyorum. Zaman kaybetmek istemiyorum çünkü. Sonra yeniden alabildiğince yeşil ve sonsuz bir mavinin içinde kayboluyorum. Yolu kaybettiğimi zannediyorum ve içimi kocaman bir korku kaplıyor. Göz pınarlarımdan akan tuzlu sulara engel olamıyorum. Umutsuzluk yine önce sağlam bir tokat atıyor ama ikincisine engel oluyorum. Havada yakalıyorum o sert ve nasırlı koca eli. Sonra birden karanlıklar dağılıveriyor, bulutlar eğiliyor önümde. Görüyorum, hayat işte orada, önümdeki yemyeşil dağın tam üstünde gülümseyerek "Gel artık!" diyor. "Çok beklettin beni ama korkma, zamanım var güzel olacak her şey."

Bu sefer daha hızlı koşuyorum. Ara ara tökezliyorum tabii. Bazen yuvarlanıyorum hatta. Yaklaştıkça engebe artıyor çünkü. Yukarıya tırmanmak nefesimi de zorluyor. Çok susuyorum, düğüm düğüm boğazım ama duramam. Bu son şansım belki de. Yorgun düşüyorum artık. Yanıma yöreme bakmadan ilerlemeye çabalıyorum. Birden ortalık tekrar kararıyor. Güneş başka birilerini aydınlatmak başka gövdeleri ısıtmak için uzaklaşmış meğer. Ben farkında bile olmamışım. Ama hâlâ kokuyu duyuyorum, taze çilek kokusunu. En baştaki gibi keskin değil belki ama inceden sızlatıyor burnumun direğini yine de.

Hayır, vazgeçemem bu sefer olmaz diyorum ki, dizlerim benden habersiz yere dayanıyor, bir adım bile atamazsın diyor ayaklarım. Gözlerim istemsiz kapanıyor ama kalbim yine benimle geliyor. "Hadi" diyor "çok az kaldı" ve bu inançla ilerliyorum, işte orda yeni gökkuşağı renkli hayatım. El ele tutuşuyoruz. Mutluluktan başım dönüyor. Öyle içten sarılıyor ki adeta anne şefkati gibi.

Duyduğum en içten melodiyle Hoş geldin diyor. Çok hoş geldin...

İsmail Okutan

Yağmur Bastırdığında

Hafifçe esen rüzgâr güneş yanığı yüzümü serinletiyordu. İçimde savaş yanığına benzer hasret yaraları vardı. Bu kadar çok düşünceli ve dalgın olmam bundandı. Derin hasret ve ayrılık yaraları vardı içimde, hiç kabuk bağlamayan cinsten yaralar. Yerimden yavaşça kalkıp usulca omzuna dokunup mavi gözlerine baktım. Ayak atılmamış bitimsiz ormanlar gibiydi içi. Gözlerindeki mavi tılsıma yaklaşmaya çalışıyordum. O masum, o güzelim çocuk, gizemli bakışlarını benden çevirerek çiçeksi hüzünlerle yanımdan kalkıp yürüdü. Ben arkasından bakakaldım. Giderken orman da peşinden yürüdü sanki.

Tamam, dedim. Bu iş şimdi tamam. Kesin bulutlar toplanacak başımıza. Yağmur yağacak üstümüze. Sel alacak etrafımızı. Yine yeni güller, yine yeni gülüşler bitecek yanımızda. Göğe baktım, hazin ve kara bir dekor olmuştu bulutlar. Ben de kalktım yerimden. Metal el zilini alıp bir çocuğa verdim, "Haydi zili çal yavrum, haydi çocuklar..."

Aniden rüzgâr esip yağmur bastırdığında sırılsıklam ıslanmış, her tarafım kan ter içinde kalmıştı. Beton yığını okul binasından çıktım. "Çocuklar olmasa, çocuk gülücükleri olmasa burası ne işe yarar ki zaten," diye söylendim içimden. Toprağı ve yüreğimi doyuruyordu, duygularımı çoğaltıyordu yavaş yavaş çiselemeye dönen yağmur.

Sabahın bu temiz ve masum vaktinde dağların ardından gökyüzü ağaçları gibi görünen bulutları seyre daldım. Taze kayısı kokusu ile birlikte hatıralarımın efsunlu kokusunu ve anam ile babamın hatırasını içime çektim. Şu köşede oturuyordu babam hep elinde evradı şerif kitabıyla. Eli nasırlı, yüreği bin bir yara ile dolu anam ise bu vakitte evinin etrafını süpürürdü her gün. Aslında her gün benim içimi temizlermiş anam, ben yeni fark ettim. Yeşil ile mavi birbirine karışıyordu. Siyah ile beyaz iç içe giriyordu. Doğru ile yanlış ayrılıyordu birbirinden. Sessizce ve usulca adım attım çocukluğumun ağaçsız kalmış kutsal bahçesine. Oraya bir kez daha girivermek öyle güzel, öyle nadir, öyle kadim bir duyguydu ki...

Özenerek ve nazikçe adım attığım bu yer, duvarları yıkık ama sınırları irili ufaklı taşlarla hâlâ belli olan şimdi kupkuru topraktan ibaret kalan baba-annenim suladığı bahçeydi. Gece gündüz demez ibadet edercesine bakardı, yüreğiyle sulardı bahçeyi baba-annem. Ağaçların toprağa bağlanması gibi damardan çok derinden bağlanmıştı, sevdalanmıştı bahçeye, âşık olmuş gibiydi. Çok değil, otuz yıl önce burada bulunan ağaçları gözünden sakınan, gözünde yıldız taşıdığına inandığım kıymetli babaannemin eskiden şen ve şakrak yemyeşil kokulu bahçesine girince yüreğim burkuldu, içim kanadı. Hazin bir hüzün yeriydi şimdi burası.

Gözümde canlandı o günlerden bir gün. Bütün hatıralar resmigeçide girmişlerdi sanki. O gün babaannem yine ağaçları suladıktan, sebzelerin altını çapaladıktan sonra namaza durdu, namazı uzattıkça uzattı. İşte o anı bekleyen biz üç arkadaş duvardan atlayıp bahçeye girdik, hemen ağaçlara tırmandık, kayısı ve henüz olgunlaşmamış eriklerle cebimizi doldurduk. O sırada bizi fark eden babaannem namazı bitirmeden, duaları yüksek sesle okuyarak bizi uyarmak istedi. Biz saklambaç oynarcasına ağaçtan atlayıp bahçeden çıktık. Sonra olgunlaşmamış erikleri tuzla birlikte ağzımızın suyu akarak yedik. Kendi bahçemizin güneş tadı çağlaları hâlâ damağımda duruyor. Ölünceye kadar da kalacak orada o tat. Ölünceye kadar kalacak babaannemin o sevgisi yüreğimde. Şimdilerde apansız ağaçsız kalmış babaannemin o güzel ve gizemli bahçesi. Eminim ki ağaçlar da ağlamıştır bu duruma ama ben göremedim işte.

Apansız yağmur bastırdığında düşündüm ki gökyüzü bizi unutmuyor. Kayıtsız kalmıyor sorumsuzluğumuza, hesapsız kitapsız davranışlarımıza. Yağmurunu gönderiyor kurak yüreklerimize, hasret dolu yüreklerimizi ve kurak toprakları yeniden yeşertmek için gürleyip duruyor gökten. Babaannem vefat ederken gökyüzünün neden ağladığını, onun neden gözünü bahçeye diktiğini şimdi anladım:

"Bahçeye iyi bakın oğlum, susuz bırakıp kurutmayın," demek istiyordu demek ki bana.

Kardeşlerim görmeden gizlice bana vermek için cebinde sakladığı elmaların, şekerlerin hâlâ cebinde olduğunu benden başka gören olmamıştı yine, tam da onun istediği gibi olmuştu. Çünkü o elmaları, şekerleri, lokumları benden başkası için saklamazdı.

Çok değil daha ölmeden bir gün önce akşam eve geldiğimde cebinden çıkardığı elmaları gizli gizli bana verip,

"Oğlum kimse görmeden haydi ye bunları," demişti bana.

"Ah babaanne ah, beni öksüz bırakıp nereye gittin sen!" dedim içimden yüreğim kan ağlıyordu.

Hayattan soyutlanan köyün insansız sokakları şimdi bakımsız bir labirente dönmüştü iyice. Beton ve demirin boyunduruğu altına girince gelenekleri de unutmuş şimdi. Oysaki eskiden insanların çocukluğu böyle miydi? Derelerde, boş meydanlarda, ağaçların altında ve hatta damlarda bile özgürce oyun oynayıp ay ışığı altında şavkı parlardı, yüzünde güller açardı çocukların.

Şimdi ise doğup büyüdükleri köyde yaşadığı hayata yabancılaşmış her şey, yabancılaşmış herkes kendine, yabancılaşmış birbirine. "İlkbaharda, yazda, sonbaharda toplayıp yedikleri otların, çiçeklerin çoğunun ismini bilen yok şimdi. Köyden alınıp şehre götürülen yoğurdu, peyniri, yufka ekmeği, bulgur yapmayı, koyunu, ineği sağmayı bilmiyor şimdi yeni gelinler," diyordu bana köyümün hayaleti.

sağmayı bilmiyor şimdi yeni gelinler," diyordu bana köyümün hayaleti.

Kalabalık ve ruhsuz kentlerin sokaklarına topladılar herkesi. Toptancıların toptan sebze meyve alıp halde istifleyip yığmalarına benziyordu bu anlayış. Modern köleler olarak şehirlerin hapishanelerini doldurdu sorumsuz ve ruhsuz insanlar. Topraksızlaştırılmış köleler olarak sözde özgürlüğü verip sözde rahatlığı, geçici zevk ve konforu almıştı herkes.

Epeyce hareketsiz kalıp karşımda canlandırdığım köyün gözlerine bakarken o eski günleri hayal ettim. Aniden yağmur bastırdığında içime kanatıcı bir duygu hâkim oldu, her tarafımı kan ter içinde bıraktı. Ah yaşanası değil artık bu hayat!

Müge Dişkıran

Duygu Durum

Ne zaman geçecek bu ruh halim?

Yok, ardımda cin var mı?

Yok, çiçekler mezarlıkta açar mı?

Dolap beygiri gibi aklımda dönüp duran düşünceler.

Selim abimi feci şekilde kaybettim. Onu kaybettikten sonra mı hastalandım? Yoksa ben hastalandıktan sonra mı Selim abimi kaybettim. Bilmiyorum! Her iki türlü de ben şu an hastayım. Bunun çok farkındayım. Sanki içimde iki ben var. Bir tarafım öğretmen diğer tarafım söz dinlemeyen, başına buyruk bir öğrenci. Duygum ve mantığım arasında gidip gelirken, uzun zamandır mantığıma söz geçiremiyorum.

Kafayı yemek üzereyim. Benim için tüm çiçekler mezarlık çiçeği... Tüm yeşiller tabutun rengi. Bir de Selim abimin ölüm şekli. Onu cinler çarptı.

Yüksek bir dağın en zirve alanında çırılçıplak ölü bulundu. Bir çadır kurmuştu ormanda. Bir hafta ses çıkmadı sonra... Cesedini hayvanlar yemişti. Selim abinin ölüm şekli... Yok mezarlıklar... Yok, tabut, cin ve bitmeyen halüsinasyonlar...

Bir yıldır doktor doktor geziyorum. Her doktor kendi teşhisine göre ilaç veriyor. Hepsi beni kötü ediyor. Tedavi sürecinde gördüğüm halüsinasyonlar arttıkça artıyor. Sonunda methedilen bir doktora da gittim. Öyle ki; Hasta kapı arkasında konuşsa, doğru teşhisi oradan koyabilen doktordur dediler. Böyle bir doktorun karşısına oturdum. Ellerim titriyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. Ne söyleyeceğini düşündüm. Ya göğsümdeki ateşi nasıl söndürebilirdim? Ya aklımdan geçenleri nasıl anlatabilirdim? Düşüncelerimin neresinden başlamalıydım. Bilmiyordum! Her şeyden korkuyordum.

Halüsinasyonları anlatmaktan da...

Doktorun sorularına kendimi bıraktım. Şimdi diyorsunuz ki ne oldu bu kıza... Neden utanıyor bu kadar söyleyiverse ya bir çırpıda. En zoru da buydu ya... Ben de bilmiyordum ne olduğunu gözlerime perde inmişti sanki. Yerimde duramayacağımdan endişe ediyordum. İçim fıkır fıkır kaynıyordu. Yeni bir doktora gelmek kaygılarımı daha bir arttırmıştı. Bir de covit gibi kötü bir dönem vardı...

Doktor sorular soruyor, bense ağlıyordum. Yüzümdeki maske ağlamaktan sırılsıklam olmuş yüzüme yapışıyordu. İçimde büyük bir acı, kendi boşluğumda uçuyordum. Doktora hiçbir şey anlatmak istemiyordum. Doktor elinde kalem bir şey yazıyordu.

"Bir hafta sonra sizi tekrar görmek istiyorum." dedi.

Doktor bulutların üzerinde oturuyormuş gibi o sinir edici sakin edasıyla,

" Bir hafta kullan, sonra bana yaz iyi olup olmadığını." dedi. Başımı sallayıp çıktım odadan.

Peşimden asistanı Melek Hanım koştu, reçetemi vermek için. Her şeyle kafamda restleşmiştim. O an aklımdaki tek şey bir an önce oradan çıkıp ardı ardına sigara yakmaktı. Tanışıyorduk, geçen seneden benim güzellik polikliniğinde çalıştığımı biliyordu. "Müge, iyisindir umarım, ben de sana gelmek istiyordum. Yüzümdeki lekeler için..." dedi. Yüzündeki minnacık lekelerden bahsediyordu. Küfür etse daha iyiydi. Hayatım kararmıştı. O, yüzündeki lekeyi dert ediyordu. (Bir de iyisindir umarım diyor.) Ne iyisi be! Mezarlığa gidip az yana kay diyesim var benim oysa.

Yalandan bir gülümsemeyle, "İstediğin zaman gel hallederiz," deyip asansörü bekleyemeden, biri arkamdan kovalıyormuşçasına merdivenlerden indim hemen.

Aşağıda art arda sigara içtim. Dumanında hayallerimi savuruyordum. Şimdi şu haline bak! Yok yok! Geçici bir durum bu, nefes egzersizi yap. Sen güçlü bir kadınsın, diye telkin veriyordum kendime.

Komşu teyzem; "Boş ver kızım doktorun ilaçlarını. Sen yoksa olmayan varlıklardan mı korkuyorsun, cin falan?" Neden böyle konuştu? Tüm dünyam allak bullak olup, tepeme yıkıldı. Bildiğim tüm duaları önce hatmettim.

Mantığım kabul etmese de öyle ürperiyordum ki. O günden sonra tuz biber olmuştu hayat bana. Aklımda on saniyede bir cin fikri. İçimdeki ses "Saçmalama, sen akıllı bir kızsın. Mantığını kullanmalısın," diyordu.

Bir hafta sonra doktorda kendimi buluyorum. Gözümde yoktu ne tatil ne de para pul. Aradan aylar geçiyor. Doktorun tedavisi iyi geliyor. Yavaş yavaş saçma sapan düşüncelerimden kurtuluyorum. Dans okuluna başlayıp orada âşık oldum. Selim abimin ruhuna da bir Fatiha okudum.

Halis Tamkoç

Yağmur İle Çocuğun Dostluğu

Yağmur yağıyor. Kuşların cıvıltısında, yeşilin en güzel tonlarını paylaşan çimenler ve ağaçlar bir çocuk gibi neşe bulmakta. Az sonra biri pencereden bakacak... Küçük parmakları, küçücük burnu, yeşil gözleri ve kısa saçlarıyla, en sevdiği dert ortağı belki de yağmur olan bir çocuktur bu...

Ellerini pencereye dayamış bekliyor, hep bekleyecek. Yağmur damlalarıyla senli benli fakat birden irkiliyor, annesinin sesi kulaklarını çınlatıyor.

"Gidişin olur da dönüşün olmaz inşallah! Verem etti bu herif beni."

Bulanık bir nisan sabahı. Hafta sonu olmasına rağmen kimseler yok. Peki ya evler... Gecekondular! Bunca insanı onlar mı saklıyor? Hayır, evler de boş gibi.

Babası yine kahvehaneye gitti. Yine aynı arkadaşlarıyla, yine aynı kahvehaneye ve yine aynı kâğıt oyununu oynamaya... Alışmanın en büyük tehlikesi bu olsa gerek. Aynılara olan bağımlılığı kullanarak tekrar kazanılması mümkün olmayan o çok değerli zamanı kaybettirmek ve elbette gözünü gelecek zamana da dikerek onu da tehdit etmek...

Bugün ailenin banyo günü. Haftanın hiç de sevilmeyen bir günü. Tüpün üzerinde kazan, kazanda kaynayan suyla birlikte sinirlenen bir anne. Çünkü her cumartesi günü banyo yapması beklenen baba, muntazaman bu görevini aksatmakta, buna karşılık evin annesi de her cumartesi küplere binmektedir. Ya arada kalan çocuk? O hâlâ pencereden yağmuru seyretmekte.

Yağmur dinmek üzereyken güneş bulutların arasından çıkmaya hazırlanıyor. Tam bu sırada gökkuşağı en güzel renkleriyle beliriverdi. Çocuk onunla konuşmayı çok istiyordu. Ne var ki bir gökkuşağı ile nasıl konuşulur hiç bilmiyordu. Ama komşuları Pakize teyze bir keresinde:

"Kuşlar, çiçekler, ağaçlar hatta gökkuşağının bile pek güzel dilleri vardır evladım. Fakat biz öğrenmediğimiz için onlarla konuşamıyoruz." demişti.

" Niye öğrenmiyoruz Pakize teyze? " diye sormuştu.

" Çoğu insanın ömrü yetmezmiş buna Emreciğim."

" Çok mu zormuş? "

"Hayır! Onlarla konuşabilmek için önce kâinat kitabını okuyabilmen gerekiyormuş. Bu hüneri kazanmak hiç de kolay değilmiş. "

" Çok kalın bir kitap mı o? "

Pakize teyze gülerek,

" Hay Allah! Çok komik doğrusu. Ne kadar da meraklısın küçük adam. "

Ağzındaki mandalı alıp çamaşırı az ötede ağaçla pencere arasında gerili duran ipe asmaya çalışırken,

" Bildiğin kitaplardan değil bu! " demişti.

" Peki, nasıl bir kitap? "

"Canlı cansız tüm varlıklar bu kitaptadır. Kuşlar, böcekler, çiçekler, ağaçlar, kelebekler, dağlar, ovalar hepsi. Bir oyun gibi düşün bunu. "

" Saklambaca benziyor mu? Nasıl oynanır? "

" Saklambaçtan çok daha güzel. Bu oyuna sürekli yeni oyuncular katılır. Yine birçoğu ondan ayrılmak durumunda kalır. Birçok kuralları vardır. Öğrenmekle bitmez ki! Ama öğrendikçe daha çok zevk alırsın. "

" Sen biliyor musun? "

"Pek azını biliyorum. Sana sonra öğretirim sayın şehzadem olur mu? Şimdi işim var ama çok istiyorsan ufak bir sır vereyim." Emre ellerini çırparak,

" Ne olur, ne olur…" demişti. Pakize teyze:

"Eğer kuşlar, böcekler, çiçekler yahut ağaçlarla konuşmak istersen yağmurun yağmasını beklemelisin. Yağmur, söylediklerinin hepsini onlara anlatır. Yağmur yağmazsa içinden sessizce bulutları çağır ve yağmur yağması için Allah'a dua et emi…"

Gökkuşağına anlatması için yeniden hızlanan yağmurla konuşmaya başladı. Gerçi Pakize teyze gökkuşağından bahsetmemişti ama aldırmadı buna.

"Sevgili gökkuşağı! Ne güzel renklerin var senin. Hepsini de tanıyorum ben. Arkadaşların nerede? Hep yalnız mı oyun oynuyorsun? Benim arkadaşlarım var, seni onlarla tanıştırayım ister misin? Çok seversin onları. Bazen beni üzüyorlar ama olsun. Babamla annem de çok üzüyorlar beni. Hâlbuki ben onları o kadar üzmüyorum. Arada sırada oyuncaklarımı toplamadığımdan odam çok dağınık oluyor. Dışarı çıkıp arkadaşlarımla oynadığımda elbiselerimi epey kirletiyorum. Ne yapayım, temiz durmuyorlar ki! Böyle zamanlarda annem, "pasaklı" der bana. Hep özür diliyorum annemden. Sarılıp öpüyorum. Kızgınlığı geçiveriyor. Sonra beni sımsıkı kucaklayıp ağlıyor. Niye ağlıyor bilmiyorum, ağlıyor diye ben de ağlamaya başlıyorum. Biliyor musun böyle ağlamak güzel bir şey…

Annem de babam da beni çok seviyorlar, biliyorum. Babamla akşamları erken geldiğinde oyunlar oynar, güreşiriz. O hiç yorulmaz. Gün boyu ne yaptığımı sorar. Ben de sırayla anlatırım. Annem yemekler, tatlılar yapar. Hem de en güzellerini! Görsen evde en çok yemek yiyen benim. Ama bazen beni çok üzüyorlar. Kavga ettiklerinde ağlıyorum, kötü oluyorum. Bu akşam yine kavga edecekler biliyorum. Babam oraya gidiyor diye annem çok sinirleniyor.

Gökkuşağı! Bu akşam bize gelsene… Seni görünce annem ve babam kavga etmezler. Onlar da seni sever. Ne olur gelir misin? "

O sırada ikinci bir gökkuşağı daha belirdi. Çocuk ilk defa görmüş gibi hayretle baktı. Öyle sevinmişti ki sevinçinden ellerini çırpmaya, somyanın üzerinde hoplamaya başladı. Ona göre bu, önemli bir işaretti. Akşama gökkuşağının evlerine geleceğine kesinlikle inanıyordu. Hatta arkadaşını da getireceğinden emindi. Öyle mutluydu ki yağmura ve Allah'a binlerce teşekkür etti.

Veysel Başer

Ömür Çiçeği

Haziran, 1997

Ben Şavkı

Merhaba Ömür Çiçeği. Nadir bulunan bir çiçek olduğunu bildiğim halde bir umutla arıyordum seni. Üç gündür, dağ bayırda epey taban teptirdin bana. Bugün fazla dolaşmadığım halde yorgunluk çöktü üstüme. Bol oksijenli temiz hava solumama rağmen yorgunluğum canımı sıktı biraz. Akciğerlerim sağlıklı olduğu halde psikolojim bozulduğu için ara sıra nefes darlığı çekiyordum. Yaylaya gelince bu sıkıntıdan kurtulacağımı sanmama rağmen pek öyle olmadı. Bu yorgunluk, pek iyiye alamet değil. Dilerim, aklıma gelen başıma gelmez. Yanına uzanarak hem yorgunluk gidereyim hem de daha yakından bakayım sana. Yarenlik de yapalım. Buna ihtiyacım var. Doğrusunu istersen, seni bulduğumda sevincim biraz buruk oldu. Neden mi? Öylesine güzelsin ki… Taş bahçesi görünümlü bu minik alandan, Murat Dağı'na ve ormanlara pembeli-sarılı-kırmızılı renklerinle gülümsüyorsun… Öyle sanıyorum. Sana baktıkça, tatlı bir huzur yayılıyor içime. Sen ki, başka otların pek bitmediği ya da büyümediği bu taşlık alanda, değişik renkler barındıran çiçekler açarak yakın çevrene güzellikler aşılıyorsun… Murat Dağı'yla ormanlara, Gediz ve Sakarya nehirlerinin ana kaynaklarına gülücükler saçıyorsun. Sen, bozkır çiçeği olarak böyleyken ne yazık ki insan olarak ben; mezarımı dağlara, ormanlara kazmaya çalışıyorum… Aklım ve var gücümle mücadele etmem gerekirken yaşamdan uzaklaşıyorum. Senden bile medet umuyorum…

Elli iki yaşındayım Ömür Çiçeği. Çıkmayan canda ümit vardır deseler de ömrümün bu kadar olduğu söylendi. Dışarıdan gelen bir illet, bedenimi mülk edindi. Üstelik serbest dolaşımla dilediği yerde kendine yeni bir mekân kuruyor. Bedenimin yücelerine doğru çıktıkça yaşam direncimi kırarak hepten heder eylemeye çalışıyor beni. Bunun sonucu olarak; tıbben yaşam geleceği karartılan bir insan olarak ister istemez bazı davranış bozukluklarına meyleder oldum. Seni arayışımın gerekçesi de bu…

Ben bir dağ ve orman adamıyım dersem abartmış olmam Ömür Çiçeği. Anne karnındayken bile dağlarda ve ormanlarda dolaşmışım. Kendi hayvanlarımız da olsa, çocukluğumda kuzu-buzağı, ergenlik çağımda sığır ve koyun çobanlığı… Sonra da ormancılık mesleği… Dağlarla ormanlar hep yurt oldular bana… İnan, bu yurtlarda unutamadığım güzellikler yaşadım. Meslek hayatımda, tehlikeli görevlerde bile en ufak bir sızlanışım olmadı. Hatta vücudumda beliren bu mikrobu bile meslek hastalığı olarak görmedim. Orman ağaçlarına musallat olan parazitleri temizlettiğim halde doktorlar, baş belam olan bu paraziti ne yazık ki defedemediler benden. İstemesem de, beş yıldan bu yana bu asalakla birlikte yaşıyorum…

İlk olarak sol ayak baldırımda belirdi o illet. Deri altındaki şişkinlik, bir süre sonra dört beş santim çaplı nar rengi kızarıkla daha belirgin hale geldi. Doktorlar farklı tanılarda bulundu. Hatta kanser diyen bile oldu. Derdimin ne olduğunu bilemeyen doktorlar, olsa olsa kabilinden deri altındaki bu yayvan sertliği, antibiyotik iğne ve haplarla eritmeye yöneldiler. Yürümemi aksattığı gibi beni eve hapseden ve ara sıra sancı yapan bu sertlik üç ay sonra eridi. Önceleri kızaran, sonraları kararan deri de normal haline döndü.

Aynı musibet, altı ay sonra bu defa diz altında ortaya çıktı. Yine aynı tedavi yöntemiyle o meret de iki buçuk ay sonra defedildi. Zıkkım konuk, bir sene sonra dizüstüne göç etti. Şişkin, sert kızarıklığı büyüteçle uzun süre inceleyen mikrobiyoloji uzmanı bir doktor, bedenimdeki illetin lyme hastalığı olduğunu söyledi. Lyme adındaki Amerikalı bir doktor, birkaç sığır çobanında belirlemiş bu mikrobik hasatlığı. Yabani bir hayvan kenesinin ısırmasıyla insan vücuduna geçen bir virüsün lenf damarlarında yaptığı bir tahrifatmış. Vücutta, kan damarları gibi lenf damarları da varmış. Görevleri, hücrelere besin taşımakmış. Lenf damarlarında oluşan kuru iltihabı işte bu yabani hayvan kenesinden geçen mikrop yaratıyormuş meğer. Virüsü vücuttan atacak tedavi henüz bulunmamış.

"Bu mikrop, kalbe ulaşmadığı sürece insanı öldürmez," dedi tanıda bulunan doktor. Ayrıca; "Gece yatarken ve gündüzün dinlenirken ayakların gövdenden yukarıda olsun. Yoksa bu mikrop kalbe doğru yol alır." uyarısında bulundu. Açıklamasına göre insan kalbi, geri çekmede zorlanacağı için dikeliyken ayaklara fazla kan pompalamazmış. Kalp, ayaklar yukarıda olunca fazlaca kan yollarmış bacaklara. Aynı durum, lenf damarları için de geçerliymiş.

Mesleğin bir gereği olarak dağlardan dolaşırken, orman ağaçlarıyla haşır neşir olurken yere oturuyorsun. Ya da, soğuk bir su başında bir şeyler yiyip içerken oturağın, yer oluyor. Canla başla uğraş vererek bir orman yangınını kontrol altına alıp soğutarak iyice söndürmek için beklerken yerde uzanarak yorgunluğunu atmak zorunda kalıyorsun. Bazen, birkaç gün süren yangınlarda, toprak üstünde yatıp uyuduğun oluyor. İşte böyle durumlarda yerle temasta iken yabani bir hayvanın kenesi ısırmış beni. Farkında olmadım. Bereket, Kırım-Kongo kenesi ısırmamış. Öyle melanet bir kene kanımı emmiş olsaydı şu an seninle konuşamazdım zaten…

Derken kalçamda daha sonra da belimde belirdi maraz. İki sene boyunca bir daha ortaya çıkmadı parazit. Belalım yok oldu diye sevinirken, dört ay önce kendini gösterdi zıkkım. Hem de en kötü yerde. Sol koltuk altında… Yok olmamış, uykudaymış meğer. İstanbul'daki iyi bir üniversite hastanesinde, profesör ve doçent doktorlardan oluşan bir ekip, adeta kobaya çevirdiler beni. Sertlik, önceki uygulamalara göre eritildi. Üst toplardamar çeperine temas eden lenf damarındaki hastalıklı kısım renklendirildi. Acı gerçek şu Ömür Çiçeği: Bir ay önceki tetkik ve göstergelere göre mikrop, üst toplardamar çeperinden kalbe ve boyna doğru gidiyormuş. Mikrop boyunda belirirse felç olma olasılığım varmış. Kalbe giderse, kalp kaslarını hareketsiz bırakacağı için kesin ölürmüşüm. Kalbe giden lenf damarlarında daha fazla leke gören doktorlar, mikrobun çok tehlikeli bir hâl aldığını söylediler. Koca koca doktorlar, mikrobun kalbe ya da omuriliğe gitmesini engelleyecek bir çözüm bulamadıkları gibi inanılması güç ama altı yedi aylık bir ömür biçtiler bana… Bunun da bir buçuk ayı bitti. Ölmekten değil, felç olmaktan korkuyorum. Daha açık ifadeyle, felç olup bakıma muhtaç kalmaktansa ölümü yeğlerim. Karımın ve evlatlarımın bana çok iyi bakacaklarını bilsem de felçli bir koca-baba olarak onlara yük olmak istemiyorum. Ölse de kurtulsak dedirtmem. Böyle diyen evlatlar bildiğim için bu görüşümü her ortamda söylüyorum…

Ömür Çiçeği, bunları sana niye mi anlatıyorum? Bana hak vereceğini ummamdan olsa gerek. Vücuttan atılamayacağı için, ölümcül bir zarar vermeyecek şekilde bu mikropla bir beş sene daha yaşamak isterdim. Bazı amaçlarım vardı. Yıllarca yazdıklarımı derleyip kitap haline getirmek istiyordum. Zaten bunun için emekli olmuştum. Hep uzaklarda görev yaptığımdan yöreme yeterince yararlı olamamıştım. Bir beş sene daha yaşayacak olsaydım eğer, yöremin kalkınmasına uğraş verirdim. Bir de torun görmek isterdim…

Acı gerçeği kabullenmek karım ve evlatlarıma çok zor geldi. Aşırı derecede üzerime düştüler. Hatta kendimi tamamen ibadete adamamı bile söylediler. Ben, Allah'a, Allah'ın peygamberi Hazreti Muhammet'e ve Allah'ın kitabı Kuran'a yürekten inanan birisiyim. Ama cuma namazı dışındaki ibadetlere fazla duyarlı değilim. Benim için en büyük ibadet, hakkıyla hayırlı iş yapmaktır. İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin; "Olabildiğince insanlık değerlerini yerine getirmeye çalıştım. Dönüp baktım ki, dinimin benden istediği buymuş." dediği gibi benim de ibadet önceliğim, insanlık değerlerine sahip olmaktır. Yaşamım boyunca hep bu yüce değerlere uymaya çalıştım. Kuran'ın çok yerinde geçen, Allah'a inanan ve hayırlı iş yapanlar cennete gider hükmü, inanç ve yaşam felsefem oldu hep. Ayrıca elbette unuttuğum geceler olmuştur, yatağa girişimde mutlaka Fatiha'yı okurum. Hiçbir dilekte bulunmam. Sadece "Sen her şeye kadirsin Allah'ım!" derim

Şimdiye kadar ibadet durumum bu iken, ölüm korkusuyla ibadete sarılmak, Allah'a karşı ikiyüzlülük olurdu. İbadet etme yönünden önceden neysem yine öyleyim. Karım ve evlatlarımın üzerime çok düşmeleri, ibadet dayatmaları bana ölümü daha çok hatırlatıyordu. Bir gün dedim ki; "Beni kaybetmeye alışmanız için başıma buyruk yaşayacağım." Aile bireylerim epey karşı çıksalar da sonunda razı oldular. O nedenle yaylaya yalnız geldim. Birader ve yeğenlerime de bu durumumu anlatıp ölümlü diye üzerime düşmemelerini söyledim. Yaylaya gelişimin bir başka nedeni daha vardı. Ölüm duygusu beni, bazı özlemlerin tutsağı yaptı ne yazık ki... Çocuksu gençliğimin geçtiği yerleri gezmek istiyordum. Hayvanlar otlatıp çobanlık yapıyormuşçasına... Yaban çileği, domalan ve an mantarı topluyormuşçasına… Kızlarla eğlenceli oyun oynuyormuşçasına…

Yayladaki bu özlemlerimi giderdikten sonra Kaz Dağı'na çıkacağım. Orman işletme lokalinin yeniden düzenlenmesi için güzel kokulu bir ardıç ağacı kestirmiştim. Geceleyin düşüme girdi o ağaç.

Müthiş bir pişmanlık ve vicdan azabı duydum. Pişmanlık ve vicdan azabı hiç eksilmedi bende. Kestirdiğim o ardıç ağacının köküne iki adet ardıç fidanı dikeceğim ya da fidan götürüp parayla diktireceğim. Meslek hayatımın orman bölge şefliği dönemlerinde beş milyondan fazla orman ağacı kestirdiğimi tahmin ediyorum. Hiç pişmanlık ve vicdan azabı duymadım ve şu an itibarıyla da duymuyorum. Ormancılık ilmi ve tekniği gereği kestirdiğim gibi tohumla ve dikimle daha fazlasını yetiştirdim… Bir tek, o ardıç ağacını kestirmekle pişmanlık ve vicdan azabı duydum. O azap hiç eksilmedi…

Artvin'e gitmeyi umut ediyorum. Karçal Dağı'ndaki kayadan çıkan ve doyumsuz tadı olan sudan içmek istiyorum… Barhal Çayı'ndan da alabalık tutacağım. Yaptırdığım yollardan, köprülerden geçmeyi düşünüyorum. Tohumla ve dikimle getirdiğim binlerce hektar genç ormanlardan bazılarını özellikle ve özlemle görmek istiyorum… Yaptırdığın orman yangını gözetleme kulelerinin birinden ormanlara, dağlara bakacağım… Bu özlemleri zor giderecek gibiyim. Niye mi güldüm Ömür Çiçeği?

Buradaki yangın gözetleme kulesinden, Murat Dağı'na ve ormanlara bakarken bir başka duyguya kapılır gibi oldum.

Kulede görevli, orman yangınları gözetleyicisi, çocukluk hatta çobanlık arkadaşım. Karısıyla birlikte yirmi yıldır bu görevi yapıyor. Yirmi altı yaşındaki kızları da yanlarında kalıyor. Babasının ve annesinin yerine gözcülük yapıp, saat başlarındaki tekmilleri telsizle o veriyor. Kulenin görüş alanındaki bütün mevkilerin adını biliyor. Bir orman yangınında çıkan dumanın rengine ve yükseliş şekline göre yangın hakkında doğru görüş bildirebilecek düzeyde bilgili. İşte bu güzel ve akıllı kızı yedi sene önce köyden birisi kaçırmak istemiş. O kişi bizim sülaledenmiş. Görsem tanımam. Kız, elinden kurtulmak için o kişiyi bıçaklamış. Hem de hadım edecek şekilde. O adam evlenmemiş. Kulecinin kızıyla evlenecek olanı da öldüreceğini söylemiş. O nedenle kıza talip çıkmamış. Bunları bana ilk gelişimde babası anlattı.

Kuledeki kızın dudakları, aynen senin etli pembe yaprakların gibi Ömür Çiçeği… Gülüşü, senin sarıçiçek açışın güzelliğinde. Evlenmesine engel olunduğu için dünyasına küskün bir hali yok… Sıcakkanlı ve tatlı dilli. Ona karşı sıcak duygular belirdi bende… Sanırım o da bana yakınlık duyuyor. İstemediğim halde öyle bir şefim diye hitap edişi var ki, dilinden bal damlatıyor adeta… İkinci gelişimde, bir önceki gündü. Terasta yetiştirdiği çiçeklere birlikte bakarken, "yaşam öykünü yazmak istiyorum. Özellikle evlenme özlemi konularında duyguların çok önemli." dediğimde, kestane rengi gözlerini gözlerime odakladı. "İnsan, evlenme isteği duymadan da birisini sever." dedi. Akşama doğru kuleden ayrılırken, "Gelişini geciktirme." diye fısıldadı. İşte bu sıcak yaklaşımlar kule güzeline daha da yakınlaştırdı beni. Ölümcül derde düştüğümü söylemeyip, yaylada kalarak bir süre başımı dinlemek istiyorum demiştim sadece. Bugün kuleye gitme niyetinde değildim ama onu görme özlemi duydum nedense. Kule güzeli de beni bekliyor olabilir. Bu da gösteriyor ki, kule güzeline bir güzel âşık oluyor gibiyim... Ömür Çiçeği, gülüşüme sen renk vermiyorsun ama Murat Dağı kaş çatarak bakıyor bana. Güzel dağım, bilirsin seni çok severim. Oğluma bile senin adını verdim. Pek çok yerine adım attım.
Bir tek en yüksek yerin Kartal Kayası'na ayak basmadım.
Bir süre sonra kuleciyle zirvene çıkacağız. Bana kızgın bakma. Zirvene çıktığımda üzerine işerim bak. Gülüşüme aldırma dağım… Birçok dağa ayak sallayıp, serin havalarını ciğerlerime çektim. Soğuk sularından içtim. Gördüğüm dağların içinde en güzeli sensin… Himalaya Dağları'ndan sonra en çok bitki çeşidine sahip dağsın sen… Ana kaynağı olduğun Gediz, Sakarya ve Büyük Menderes nehirleriyle kilometre ötelerdeki ova ve barajları murada erdiriyorsun... O ki murat dağıtan dağsın, beni de muradıma erdir Murat Dağı'm... Bir beş sene daha yaşam ver bana… Uf… Saçmaladım yine Ömür Çiçeği. Allah dışındaki her bir şeyden dilek dilemeye karşı olan birisiyim ben. Murat Dağı dilek filan dilemiyorum senden. Dilek, sadece Allah'tan dilenir. Ben buna yürekten inanırım.

Yatarken okuduğum Fatiha Suresi de böyle buyurur. Murat Dağı'm, sarp bir yapın yok bana hâlâ haşin görüntü veriyorsun. Ölüm kapına dayanmışken, karın ve evlatların senin için üzülürlerken sen nasıl olur da güzel kulecime âşık olursun demek mi istiyorsun? Şu kısa ömrümde, âşık olmak da izin kapsamına girebilir… Bilemiyorum sevgili dağım… Kim bilir, belki de çocuksu gençliğimde yaşayamadığım bir aşkın özlemi bu…

Ömür Çiçeği; güzel dağımız geçmişe götürdü beni... Şu geri-deki alanlarda sığır güderken yay-ladaki kızlar da gelirdi bazen. Çamsakızlarının en güzellerini top-lardık onlara. Çiğneyiş ve sakız şaklatışlarına keyifle bakardık. Tadı harika olan yaban çileği topla-mak için Murat Dağı'nın ilk etekle-rine giderdik. Yapraklar içine koy-duğumuz minnacık çilekleri çaktır-madan yedirirdik sevgiliye… Güzel Ela da topladığı çilekleri bana yedirirdi. Severdim Ela'yı… O da beni severdi… Yayladakiler bizi birbirimize çok yakıştırırdı. Annem bile Ela'ya gelin kızım derdi. Ortaokulda okuyamam ya da yarıda bırakırım diye Ela'nın bana gösterdiği yakınlığı ben ona gös-teremezdim. Bilemiyorum Ömür Çiçeği… Kim bilir, yaşanmamış o çocuksu güzel aşkı kule güzeliyle yaşamak istiyor olabilirim. İster pla-tonik, isterse gerçek olsun…

Bir de şöyle bir gerçek var Ömür Çiçeği. Orman yangınında ateşle temas ettiği halde kurumayan, hatta sıcak dumanın etkisinde kalan ağaçlar, tohum yılı olma-masına rağmen ertesi sene bol tohum verirler. Böcek tahribatına uğrayan ağaçlar da, kuruyaca-ğını sanarak tohuma yönelirler. Bu olgu, neslin devamına yöne-liktir. Bergama Kozak yöresinde şu deyim sıkça söylenir: Dibine ocak, tepesine nacak. Kozalak verimi düşük yaşlı fıstıkçamları, dibinde ateş yakılarak, ya da alttaki dallar-dan birkaçı kesilerek bol kozalak vermeye zorlanırlar. Demek istedi-ğim şu Ömür Çiçeği: Ben şu anda dibine ateş yakılan ya da bir dalı kesilen bir ağaç gibiyim. Ölümü hissettiğim için tohuma yöneliyo-rum herhalde… Kule güzelinde duyduğum sıcaklık da bunun bir doğal sonucu olmalı… Üstelik kule-deki kızın adı da Ela…

Güzel dağımıza arada sataş-sam da seninle her telden yaren-lik etmek güzeldi Ömür Çiçeğim. Bütün bunları beni tanıman için anlattım sana. Çok iyi anımsıyo-rum, on yaşımdayken tanışmış-tık seninle. Bu civarda hayvan otlatırken seni kökünden sökmüş, eve götürüp duvara asmış-tım. Uzun süre solmadığın gibi çiçek açmaya devam etmiştin. Rahmetli babam, senden esinle-nerek ömrümün uzun olacağını söylemişti bana. Çocuksu gençli-ğimde bana uzun ömürlü olaca-ğımı göstermiştin… Bundan sonraki ömrümü de bildirmeni isteyece-ğim senden. İşte bu nedenle arı-yordum seni. Biraz sonra kökün-den söküp götüreceğim seni. Evin duvarına astığımda kısa sürede solarsan eğer, yakın bir zamanda öleceğime… Solmaz ve çiçek açmaya devam edersen eğer, ömrümün sanıldığı kadar kısa olmayacağına inanacağım. Şu küçük bozkırından ayrılmak iste-mediğini biliyorum ama benim de sana ihtiyacım var… Ne olursun anla beni… Denize düşen yılana sarılmaya mecbur kalıyor bazen… Aslında ben, bırak bu türlü şeylere inanmayı, kişiye özgü yazgıya bile inanmazdım… Demek ki ölümü hissetmek insanda bazı değişiklik-ler yaratıyor... Duyduğum özlem-ler de bunun bir kanıtı olsa gerek. Öleceğini bilen ağaçlar da bol tohuma yöneldiklerine göre değiş-imler de yaratılışın bir gerçeği olmalı… Dibini eşelemeye bir türlü gitmiyor elim. İkileme düştüm. Vicdanım yazık etme diyor. Nefsim de kökünden söküp ömrünü öğren diyor. Of! Of ki ne of… Kazdağı'ndaki ardıç ağacını kestir-diğime pişman olup vicdan azabı çektiğim gibi seni kopardığımda da aynı duruma düşebilirim. O nedenle, vicdanımın sesini dinle-yeceğim. Kaygılanmana gerek yok artık Ömür Çiçeği… Sen, şu taşlıklar arasında öyle bir güzel-lik yaratıyorsun ki… Seni kökünden söküp götürmek, doğa bilincin-den nasibini almamak demektir. Hele benim gibi ana karnına bile doğanın kucağında düşen, büyür-ken onunla iç içe olan, yıllarca doğada hakkıyla hayırlı hizmet veren birisinin egosu için seni kıraç yerinden ayırması asla bağışla-namaz. Murat Dağı'na ve sevgili ormanlarıma yeminim olsun ki, seni yerinden söküp götürmeye-ceğim… Oh! Müthiş bir rahatlığa kavuştum. Seni karşılarında göre-cekleri için güzel dağımızın yüzü yumuşadı, ormanlar daha bir yeşil-lendi… Murat Dağı daha bir uysal görüntüye dönüştü. Hoşça kal güzel Ömür Çiçeği... Bu kıraçları süslemeye devam et. Niye gülüm-sediğimi bilmek mi istiyorsun? Etli pembe yapraklarını okşarken, parmaklarım sanki kule güzelinin dolgun dudaklarındaydı… Sarılı kır-mızılı çiçeklerini öperken, onu öpü-yormuş duygusuna kapıldım bir an… Kule güzeli Ömür Çiçeğim olsun istedim. Ömrümü uzatır mı? Kim bilir?

Of! İyice dengesizleştim Ömür Çiçeğim. Güzel dağım ve sevgili ormanlarım. Sizler de tanık olun. Bundan sonra kule güzeline karşı platonik de olsa duygusal bir yakınlığa girmeyeceğim. Konuk olduğun yerde, arkadaşının evinde hane halkından birisine göz koymak, inancımız ve töremizle bağdaşmaz. Hele benim gibi öz değerlerine bağlı birisinin öyle bir davranışı asla bağışlanamaz. Kuleye gitmeyeceğim. Üzerime de bir ağırlık çöktü zaten. Yan yan giderek arabaya ulaşsam iyi olacak. Niye kalkamadım ki? Ayy… Sırtıma bıçak saplandı sanki… Bu soluma zorluğu da neyin nesi? Keşke biraderimi dinleseydim. Özlem giderme saçmalıklarıyla… Dağ başlarında… Yok yere heder olmadan… İstanbul'a gidip… Karımla evlatlarımın… Yanında olmalıyım… Tedbirimi alıp takdirini Allah'a bırakmalıyım…"

***

Ben birader.

"Ağamı, akıl ve mantığını duygularının önünde tutan birisi bilirdim. Her yönden takdir ederdim. Bu defa yanılttı beni. Hastalığının seyrindeki tehlike sebebiyle olsa gerek, aklıyla karar vermeyi biraz sakatlamış sanki. İki sene önce onararak dayayıp döşediği iki göz evinde gece yarılarına kadar oturup yazı yazıyor, sabahları da gün ışırken ayaklanıyordu. Niye uyumadığını sorduğumda, "Ömür, uykuda geçirilecek kadar uzun değil." diyordu. "Dağa bayıra yalnız gitme. Birlikte gezelim. Ya da yeğenlerinden birisini yanına al." dedim ağama. Ağam, kendine çok güvenir ve aynı zamanda inatçıdır da. Başına buyruk olmak için buraya geldiğini ve yalnız gezeceğini söyledi. Dağ bayıra yalnız gittiği için üç dört günden bu yana epey tedirgin ediyordu beni.

Bugün, ağam yayladan ayrılınca öteberi almak üzere traktörle köye indim. Orman binasından kuleye telefon ettirdim. Oraya gideceğini söyleyen ağamın kuleye gitmediğini öğrenince içime bir kurt düştü. Öteberi almadan yaylaya döndüm. Römorku bırakıp, traktörle tozlu orman yolunda ağamın arabasının izlerini takibe yöneldim. Taksiyi, yangın gözetleme kulesinin bir kilometre kadar doğusundaki Koyunyatağı alanında buldum. Bağırdım çağırdımsa da ağamdan ses gelmedi. Kuleye yollandım. Kulecinin karısını kulede bırakıp, Kuleci ve kızı Ela ile birlikte ağamı aramaya çıktık. Devamlı seslensek ve fışkırık çalsak da karşılık vermiyordu ağam. Aklıma kötü şeyler geliyor, böğrüme ağrılar saplanıyordu. Aramızda arama yapan Ela kızın feryat eden seslenmesiyle içimden bir şeyler kopar gibi oldu. Sesin geldiği tarafa koştum. Yaklaştığımda Ela kızın, örme yeleğini çıkardığını gördüm. "Ağama ne olmuş?" diye sorsam da cevap alamadım. Kuleci'nin de koşarak gelmekte olduğunu gördüm. Ela kız, yana çevirdiği ağamın boynu altına dürülü yeleğini koyarken vardığımda hareketsiz yatıyordu ağam. Korktuğum başıma gelmişti. Mikrop kalbine gitmiş ki kriz geçirmişti besbelli. Çöktüğüm gibi elini kavrayıp "Ağam ne oldu sana böyle?" diye sordum. Gözlerini bile açıp bakmadı ağam. Belli ki baygındı. Yan taraftaki Ömür Çiçeği'ni görünce, ağamın niye burada olduğunu anladım. Soluk soluğa gelen Kuleci'nin "Şefe ne olmuş?" sorusuna "Kalp krizi geçirmiş olabilir." dedim. Ağamın, solunum zorluğu çekersem, arabanın torpido gözündeki soluma tüpünü takın, demesi geliverdi aklıma. Ağamın montunun cebindeki arabanın anahtarlarını aldım. Durumu Ela kıza anlatıp arabanın bulunduğu yeri söyledim. Gider misin dememi beklemeden elimdeki anahtarları kaptığı gibi yamaç yukarı koştu Ela kız...

Az ilerdeki şimşir ağacından parmak kalınlığında bir çubuk kestim. Daha iyi soluk alıp vermesi için ağamın çenesini açıp, çubuğu dişleri arasına sıkıştırdım. "Ağam, ağam, beni duyuyorsan gözlerini olsun biraz aç!" dedim ağlarcasına. Ağam, gözlerini azdan aralayınca dünyalar benim oluverdi…

On dakika sonra nefes nefese geldi Ela kız. Öyle sesli ve hızlı soluk alıp göğsü inip kalkıyordu ki, onun için korktum bu defa. Çubuğu aldıktan sonra ağızlığı takıp tüpü açtım. Kısa bir süre sonra ağamın göz kapakları biraz aralanınca içim daha da ferahladı. Hâlâ hızlı soluk alıp veren Ela kızın yüzü gülüverdi. Ağama, "Ömür Çiçeği'n Ela kız oldu." dedim. Kuleci'yle biz hafiften gülerken gülümseyen Ela kız utanır gibi oldu. Ağamın, gözlerinden birer damla yaş süzüldü yanaklarına. Neden gözyaşı döktüğünü anlayamadım.

***

Ben Şavkı

Sedye benzeri taşıma aracı yapmak üzere biraderimle Kuleci kuleye giderlerken Ela benimle kaldı. Elimi tutarak duygulu bakış yöneltti bana. Sıcacıktı eli. Can suyu gibi geldi sıcaklığı... İliklerim bile ısındı... Gönlüm okşandı... Daha rahat soluk alıp vermeye başladım. Gücüme güç eklenmiş ki elimi tutan eli kavradım. Anladım ki Ela kız gençlik aşısı yapıyor bana... Dağa ve ormanlara baktım. Murat Dağı'm bu defa haşin bakmıyordu bana. Ormanlarım da daha bir yeşil gülümsüyordu... İçim coşkuyla dolarken besbelli gençlik aşısı tutuyordu... Ela kız, Ömür Çiçeği'm oluyordu sanki... Başımı çevirip öbür Ömür Çiçeği 'ne baktım. Göremeyince irkilir gibi oldum. Başımı kaldırıp baktığımda, hafif bir çukurluk vardı çiçeğin yerinde. Doğrulup oturunca, Ela kız da şaşırdı bir an. Ağzımdaki havalığı çıkarıp, "Ömür Çiçeği 'ne ne oldu? "diye sordum Ela'ya. Babasının söküp götürdüğünü söyleyince, hepten gerilliverdi vücudum. Tepkimden korkan Ela elini çekti. Sinirlendiğim için soluk alıp verişimden endişelenmiş ki hava ağızlığını takıp yere yatırdı beni. Yeniden tuttu elimi. Nedense eli sıcak gelmedi bu defa... Kıyamadığım Ömür Çiçeği'nin, kökünden sökülüp götürülmesine sebep olduğum için vicdanım sızladı. Tıpkı, "Kaz Dağı ardıcında olduğu gibi... Havalığı çıkardım ağzımdan. "Gidip Ömür Çiçeği'ni getirir misin?" dedim Ela'ya. Toprağını sulamak ve boğazımı ıslamam için biraz da su rica ettim. Tatlı bir ifade belirdi Ela'nın yüzünde. Başıyla tamam dediği gibi ayrıldı yanımdan.

***

Ben Ela.

"Orman İşletme Şefi, orman köylüsüne göre en önde gelen devlet ayağıdır. Ağaç kesim, sürgü ve nakil işi vererek aş pişirtir. Fidan diktirir, kozalak toplattırır, fidanların dibini çapalattırıp otlarını aldırır. Böceklerle mücadele yaptırtır. Öyle ki alacağımız parayı bile ayağımıza getirtir. Ev, dam, samanlık yapana ucuz tomruk verir. Hatta yeni yapılan köy camisine bile... Ormandan yakacak odun getirmeye belli zamanlarda izin verir köylüye. Yazları, bizim gibi yangın gözetleme kulelerinde ve yangın söndürme ekiplerindeki personeli işe başlatır. Rızkımızı sağlar. O bakımdan orman şefi, biz orman köylüleri için çok değerlidir...

Köylüm, buralarda şeflik yapmadı ama görev yaptığı yerlerde de değerli hizmetler vermiştir mutlaka. Kendisi köylü olduğu için köylülere babalık yaptığına eminim. Üç sene önce bayram nedeniyle yaylaya geldiğinde, kuleye de uğramıştı. Karısıyla birlikte. Kadın güzeldi ama köyü, köylüyü seven birisi değildi. Kocasının hatırına köye, yaylaya ve kuleye gelmek zorunda olduğunu belli ediyordu.

Bu defa yalnız geldi Şef. Emekli olmuş. Emekli olsa da köylüm, bizim de şefimiz sayılırdı. Saygıda kusurumuz olmazdı. Babamla eskiden ahbap oldukları için benim için ayrıca değerliydi köylüm emekli şef. Bu kez farklı gördüm Şef'i. Ya da onda değişiklik vardı. Bana bakışları biraz tuhaftı. Belki değildi ama bana öyle geliyordu. Babamla konuşurken gözleri sık sık bana kayıyordu Şef'in. İlk başlarda huzursuz olsam da sonraları beni bir başka yöne yönetti onun bakışları. Daha iyi bakması için ben de bakışlarımı gözbebeklerine odakladım... Akşama doğru ailecek uğurlarken, "Kulede yalnızlık sıkıntısı çektirme." diyerek özlemini duyacağımı belirttim. Tabii biraz da işveli nazar atarak...

O gece anamla babamı aşağıya yatmaya gönderip yalnız başıma gözcülük yaparken epey bir sıkıntı yaşadım. Dertlerimi, sevinçlerimi Murat Dağı ve ormanlarla paylaşırdım. O gece, içimdeki şeytanlığı aktaramadım can dostlarıma... Onlardan utandığım için... Köylüm Şef'e, bir oyun düşünmüştüm. Bize yapılan o çirkin iftira yüreğimi dağlamıştı... Ben de sizlerin en hatırlı kişilerinizden şefinizle oynaşayım da görün siz diye yola çıkmıştım... O gün bilerek sürtündüm Şef'e... Birlikte terasta çiçeklere bakarken yine bilerek abandım kucağına... Şef'i kendime bağlamak isterken, Gediz ve Sakarya nehirleri benim yüreğime aktılar... Şef'e ben bağlandım. Şef, o gün giderken, yüreğim bir başka türlü atmaya başladı... Hiç gitmesin istedim. Şef'i sevdiğimi anladım. O gece, Şef'in sıcacık sevgisi sardı her yanımı... Isıttıkça ısıttı yüreğimi... Meğer yılların yarattığı yalnızlık, sevgiye hasret bırakmış beni. Hem de pek çok... Evli, üstelik yaşının iki katı biri de sevilebiliyormuş. Demek ki bazen, duygular, aklın önüne geçebiliyormuş. Bunları da öğrenmiş oldum. Ertesi günü, hatamı anladım. Doğru değildi yaptığım. Sevgili değil,

iyi birer ahbap olurduk köylüm Şef'le. Uygun olanı buydu. Şef'in kaybolduğunu öğrendiğimde, bir sevgiliyi değil de bir dostu bulma umuduyla çıkmıştım aramaya. Onu ölgün bir halde bulduğumda bir yakınımı kaybetmişçesine yandı yüreğim. Yaşadığını öğrendiğimde, yaşaması, sağlıklı ve uzun ömürlü olması için Allah'a dilekte bulundum. Hava aygıtını getirmek için yokuşları dahi uçarcasına çıktım adeta. Hasta olduğunu öğrenince ona daha çok yardımcı olma duygusuna eriştim. Candan bir dost olma inancıyla…"

***

Ben Şavkı.

Ela'nın yanı sıra kızgınlığım da güç vermiş olmalı ki kendime güvenim arttı. Emekleyerek Ömür Çiçeği'nin söküldüğü yere vardım. Bazı ince kökler, taşlı toprakta duruyordu. Üzüldüm. Ben buraya gelmemiş olsaydım şu an yerinde duruyor olacaktı Ömür Çiçeği. Parmaklarımla çukurluğu biraz daha eşeledim. Taşlık alana baktım. Sevimsiz geldi bana. Buraya güzellik verenin Ömür Çiçeği olduğunu bir kez daha anladım. Çukurluğu tırnaklarımla genişletirken Ela kız geldi soluk soluğa. Önce su şişesini uzattı bana. İçim yanıyorken suyundan içmediğim şişeyi yana koydum. Köklerinin bezle örtüldüğü Ömür Çiçeği'ni aldım Ela'nın elinden. Birlikte özenle kökünü çukurluğa yerleştirdik. Ellerimizle toprağıyla kapattık. Biraz sıkılaştırdığım toprağı suladım. Sonra da boğazımı ıslatım. Bu hareketime gülümsedi Ela. Bu defa Ela, candan bir dost duygusu yarattı bende…

Ömür Çiçeği'ni yerine dikince tatlı bir huzurla okşandı yüreğim… Ela'nın da sevindiğini gördüm. "Her şey yerinde güzel." dedim ona. "Evet "diyen Ela, niye Ömür Çiçeği'nin yanında bulunduğumu anlamış ki, hüzün yüklü baktı bana. Ardından da "Size söz veriyorum, Ömür Çiçeği'ni soldurmayacağım… İki günde bir gelip sulayacağım…" dedi. Teşekkür ettim.

O an Ömür Çiçeğimin Ela olduğu duygusuna erişince içim bir ferahladı bir ferahladı ki… Çok sağlıklı hissettim kendimi. Kazdağı'nda kestirdiğim ardıç ağacının kütüğü yanına, Ela ile birlikte iki ardıç fidanı dikmekte olduğum duygusuna kapıldım nedense…"